

Misijonarji upanja med ljudmi

Premišljevanja ob dnevni Božji besedi Misijonski mesec oktober 2025

*Na prošnjo Papeške misijonske zveze so pri pripravi
teh meditacij sodelovala naslednja nacionalna tajništva PMD:
Španija, Uganda, Gana, Brazilija, Portugalska, Nigerija in Kenija
Vsem avtorjem gre iskrena zahvala.*

Prevod in priredbo s pomočjo programa za prevajanje
pripravilo Misijonsko središče Slovenije,
ki je del mreže Papeških misijonskih družb.

Sreda, 1. oktober 2025¹

26. teden med letom – leto I

Sveta Terezija Deteta Jezusa, devica in cerkvena učiteljica, zavetnica misijonov

Neh 2,1-8; Ps 137; Lk 9,57-62

Vstopili smo v misijonski mesec oktober, ki se ne bi mogel začeti bolje kot s praznovanjem svete Terezije Deteta Jezusa, zavetnice misijonov in misijonarjev.

Njen god je dragocen dar za vse, ki bi bili danes radi v oddaljenih deželah in oznanjali evangelij. Sveta Terezija nas uči, da je človek lahko misijonar, kjer koli je, celo iz svojega doma ali iz postelje v bolnišnici ali v domu za ostarele ... molitev nas naredi za misijonarje! Ona je bila misijonarka s svojo molitvijo in tiho pobožnostjo v samostanu karmeličank ... njena celica je bila svet! In s srcem, polnim svetih želja, je dosegla vse konce sveta. Kot pravi papež Frančišek v letošnji misijonski poslanici: molitev je prvo misijonsko delo.

Ravno pravi je tudi evangelij današnje srede: trije ljudje srečajo Jezusa, želijo mu slediti in Gospod jih povabi, naj gredo za njim. Želja slediti Jezusu pomeni, da smo odkrili zaklad, ki lahko spremeni srce in življenje. Kot pravi neka pesem: "Ne želim zlomljenih src ... če dam svoje, ga dam celega!"

Vsak izmed nas, odvisno od svoje poklicanosti – v posvečenem življenju, zakonu, svetnih stvarih, kontemplativnem življenju ali duhovništvu – je srečal Kristusa, ki nas je z naklonjenostjo pogledal in rekel: "Hodi za menoj!" Lahko najdemo izgovore, tudi na videz zelo razumne, da odlašamo ali prelagamo čas, ko mu sledimo ... toda Jezus je tega vreden! Hoditi za njim, sprejeti njegov klic, resno vzeti svoj krščanski poklic ... je največja izkušnja ljubezni, ki jo je človek poklican živeti! In samo to nas osrečuje!

Sveta Terezija Deteta Jezusa je svojo poklicanost odkrila že zgodaj ... in nič ji ni preprečilo, da je ne bi uresničila: tudi če bi morala prositi papeža za posebno dovoljenje, da bi vstopila v samostan ... bi to storila! Sveta Terezija, prosi za nas!

¹ Premišljevanja od 1. do 5. oktobra je pripravil p. José Maria Calderón Castro, narodni ravnatelj PMD v Španiji.

Četrtek, 2. oktober 2025

26. teden med letom – leto I

Sveti angeli varuhi

Neh 8,1-4.5-6.7-12 ali 2Mz 23,20-23; Ps 90; Mt 18,1-5.10

Danes se spominjamo velikih zaveznikov, tistih, ki ljubijo Jezusa ... to so sveti angeli varuhi. To so angeli, ki jih je Gospod postavil ob vsakega od nas, da bi nas spremljali na poti v nebesa.

Če smo včeraj razmišljali o Gospodovem klicu, naj mu sledimo, nas danes liturgija opominja, da na to pot za njim ne gremo sami, ampak nam je Gospod že priskrbel pomočnika, angela, ki, kot pravi Jezus v evangeliju, "vedno gleda obraz mojega Očeta, ki je v nebesih". Da, oni gledajo Božje obličje in mu govorijo o nas.

Ko gledamo misijonarje, ki odhajajo v oddaljene dežele, vidimo, s kakšnim zaupanjem odhajajo in s kakšnim veseljem zapuščajo svojo preteklost ter zgodovino, da bi vstopili v drugo, veliko lepšo zgodbo: zgodbo, ki jo je Gospod napisal za vsakega izmed njih. Da pa bi jo lahko živeli, jim je Gospod dal angela varuha kot pomoč, tolažbo in zaščito. To jim daje varnost!

Gospod želi vsakega izmed nas voditi po poteh predanosti in veselja, služenja in poslanstva, kjer koli smo, in nikoli nas ne pusti samih! Daje nam svojo milost, da nam ne spodleti, in nas zaupa v skrb tistemu angelu, ki ob zrenju Božjega obličja gleda tudi naše srce.

Vse to ni pravljica ali romantična zgodba, ampak dar Boga, ki nas dobro pozna, ki dobro pozna naše slabosti in omejitve ter se prvi zaveže, da nas bo vodil po poteh svetosti, in nam tudi zagotovi sredstva, da bomo dosegli svoj cilj.

Izraz 'angel' pomeni poslan ... oni so poslani, da bi bili z nami, in tako kot oni smo tudi mi lahko in moramo biti angeli, poslani od Boga, da bi Boga približali drugim, da bi spremljali, podpirali vse tiste, ki nam jih je Gospod postavil ob bok. Sveti angeli varuhi, prosite za nas!

Petek, 3. oktober 2025

26. teden med letom – leto I

Bar 1,15-22; Ps 79; Lk 10,13-16

Misijonar je pričevalec, ne pa prodajalec prijetnih in čudovitih idej. Je pričevalec o Kristusu. Mi kot Učiteljevi učenci smo priče njegove ljubezni in njegove želje, da bi rešil vse ljudi.

"Ne oznanjamo namreč sebe, ampak Kristusa Jezusa, Gospoda" (2 Kor 4,5), in njega križanega. Zato lahko Gospod brez pretiravanja reče: "Kdor vas posluša, mene posluša. Misijonarji in mi v našem okolju želimo biti njegove priče, pokazati njegovo obličje, kot je dejal sveti kardinal Newman: "Ko me bodo ljudje videli, ne bodo videli mene, ampak tebe, Gospod, v meni".

Življenje misijonarjev in vseh svetnikov je resnično lepo! S svojimi besedami, dejanji in skrbmi nam kažejo Boga, ki jih je poklical, izbral in poslal. In morda nas najbolj gane to, da tisti, ki jih srečajo, tisti, ki jih poslušajo, tisti, ki jih sprejemajo, vedo, da se teh ljudi dotika Božja ljubezen.

Včasih pa jim ljudje ne prisluhnejo, zaprejo vrata svojega srca, jih ignorirajo ali celo zavrnejo. Zato moramo pri Gospodu moliti za misijonarje, da bi bili zvesto orodje Kristusovega evangelija in pravi odsev Boga, ki hrepeni po tem, da bi se daroval ljudem. Moliti moramo tudi za ljudstva, h katerim so misijonarji poslani, da bi, kot je dejal papež Janez Pavel II., na široko odprla svoja srca! Naj Gospodu odprejo vrata svojih src! Kakor beremo v psalmu: "O, da bi danes poslušali njegov glas! Ne zakrknite svojih src" (Ps 95,7-8).

Jezus so mnogi zavrnili – ali ne bodo zavrnili tudi nas? Toda to nas ne sme odvrniti, nasprotno, vabi nas, da smo še bolj zvesti in prosimo Gospoda, naj svoje delo opravi ne glede na nas!

Sobota, 4. oktober 2025

26. teden med letom – leto I

Sveti Frančišek Asiški

Bar 4,5-12.27-29 ali Gal 6,14-18; Ps 69 o Ps 15; Lk 10,17-24 o Mt 11,25-30

Kako lepa besedila nam danes ponuja bogoslužje ob prazniku velikega svetnika, svetega Frančiška Asiškega. Izročamo se mu in ga prosimo, naj ta dan postane nova priložnost za ljubezen do Boga.

Gospod je dober do nas in nam omogoča, da ga ne le vidimo z očmi vere in slišimo v svojem srcu, ampak nam je omogočil, da smo deležni njegovega božjega življenja in da smo Božji otroci!

Ko smo torej izkusili Božjo ljubezen in se zavedamo, kaj je Gospod storil za nas; ali bi lahko bili tiho? Ne, daleč od tega. Bog nam je to dal, da bi lahko s svojim življenjem, besedami, pričevanjem in služenjem omogočili mnogim drugim, da odkrijejo, kaj si Gospod želi zanje!

To je razlog, zakaj nekdo postane misijonar, gre v oddaljene dežele in odkriva veličino svoje misijonske poklicanosti med narodi in skupnostmi ... Mi želimo, da bi vsi srečali Jezusa! Da bi bili vsi srečni (kot je rad govoril papež Frančišek: vsi, vsi ...), da bi videli Očetovo usmiljenje in slišali glas Dobrega pastirja.

Ta izkušnja je Jezusa spodbudila, da je Bogu, svojemu Očetu, namenil čudovito molitev: "Slavim te, Oče, ker si to razodel malim" (prim. Lk 10,21). Zahvalimo se Bogu za dar vere, upanja (v tem jubilejnem letu, posvečenem zlasti temu, da smo misijonarji upanja) in Božje ljubezni. V tej molitvi se moramo pridružiti Gospodu in se zahvaliti Očetu, ker nas je izbral, poklical in nam dal priložnost, da smo apostoli njegove ljubezni med našimi brati in sestrami.

Izročamo se svetemu Frančišku Asiškemu in ga prosimo, naj nas nauči preprosto živeti v tem, kar nam je podaril Bog.

Nedelja, 5. oktober 2025

27. teden med letom – leto I

Sveta Favstina Kowalska

Hab 1,2-3;2,2-4; Sal 95; 2Tm 1,6-8.13-14; Lk 17,5-10

Res lahko občudujemo zaupanje, ki ga apostoli tolikokrat izkažejo Jezusu. Gospod jih pokliče in brez oklevanja zapustijo vse ter se odpravijo na pot. Na koncu jih Gospod pošlje v svet in jim reče: "Zdravite bolne, obujajte mrtve, očiščujte gobavce ..." (Mt 10,8) in oni niso presenečeni!

Morda nam manjka malo vere ... Jezus v evangeliju, ki smo ga danes slišali, pravi: "Če bi imeli vero kakor gorčično zrno". Da, Gospod se zavzema, da bi z nami in po nas storil velike stvari, vendar moramo zaupati Bogu, kot so to storili apostoli, in trdno verjeti, da Gospod ta velika in lepa dela lahko stori in jih bo storil.

Tako kot apostoli v današnjem evangeliju lahko prosimo Gospoda: "Pomnoži nam vero!" Ali kot je dejal človek, ki ga je prosil za ozdravitev svojega sina: "Verujem, pomagaj moji neveri" (Mk 9,24).

Da, Gospod od nas zahteva velike stvari, ki pogosto presegajo naše zmožnosti, toda ne pusti nas samih, ne zapusti nas. Pozna našo revščino in omejitve, zato nam prihaja naproti ... vendar moramo verjeti, da lahko to stori in da lahko tudi ti in jaz to storiva z njim.

Jezus Cerkvi zaupa ogromno nalogo: iti v ves svet! Do konca sveta! To poslanstvo je lepa in velika pustolovščina, ki pa jo je mogoče izvesti le z zaupanjem v Božjo milost.

Velika skušnjava misijonarja, apostola je, da zaupa vase, v svoje moči in talente. Toda odrešenje ni v njih, ampak v Kristusu, ki nam daje vse.

Zato moramo prositi Gospoda, naj nas naredi za može in žene globoke vere. Tako bomo ob težavah in neuspehih, ki nedvomno bodo, lahko nadaljevali pot z upanjem, optimizmom in veseljem.

Sveti Pavel nam v besedilu drugega pisma Timoteju pravi: "Ne sramuj se torej pričevanja za našega Gospoda [...], ampak z menoj trpi za evangelij, oprt na Božjo moč." Ne bojmo se, ampak ponovno razvnemimo svojo vero, ogenj Božje milosti. Nič in nihče nam ne bo preprečil, da ne bi uspešno dokončali, kar nam je Gospod zaupal, in takrat bomo rekli, kot nas uči Jezus: "Nekoristni služabniki smo; naredili smo, kar smo bili dolžni narediti" (Lk 17,10).

Vera je Božji dar, ki ga Gospod podeli tistim, ki zanj prosijo s preprostostjo in ponižnostjo, ni nekaj, kar bi si človek lahko zaslužil z lastnimi dejanji. Vera je dar, ki ga lahko prejmemo vsi, vse, kar moramo storiti je, da se obrnemo k Očetu in z zaupanjem prosimo zanj.

(Drugo premišljevanje²)

Mesec oktober imenujemo tudi "misijonski mesec". Posvečen je poslanstvu Cerkve. Kot romarji upanja smo povabljeni in imamo nalogo, da gremo oznanjat veselo novico in pridobivamo učence po Gospodovi zapovedi: "Pojdite torej in učite vse narode, krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha, učite jih spoštovati vse, kar sem vam zapovedal. In glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta" (Mt 28,19-20). Cerkev je po svoji naravi misijonarska in je na svetu zato, da evangelizira. Zato kot vrhunec misijonskega meseca praznujemo misijonsko nedeljo, ki bo letos 19. oktobra. Hkrati pa vemo, da se poslanstvo Cerkve dogaja v vsakdanjosti; v vsakodnevnem delu in poslanstvu vseh krščenih! Vsi Jezusovi učenci smo po svojem krstu misijonarji. Vsi smo krščeni in poslani. Ustavimo se za trenutek ob današnjem evangeliju, ki je vzet iz Lukovega evangelija.

1. Gospod, pomnoži nam vero (Lk 17,5)

Apostoli so Jezusu rekli: "Gospod, pomnoži nam vero." Luka ne pove, kaj je apostole spodbudilo k tej prošnji. Lahko le ugibamo, da je šlo za občutek nezadostnosti ali dvom, ne pa za pomanjkanje vere. Poglavja pred tem besedilom govorijo predvsem o prilikah, s katerimi je Jezus učil svoje učence. Ti so na lastne oči videli in slišali Jezusa govoriti in delati velike stvari. Ko so Jezusa prosili, naj pomnoži njihovo vero, je bil to morda trenutek začudenja, občudovanja ali morda soočenja s skrivnostjo vere! Vera je dar. Nihče je ne kupi, si je ne zasluži, je ne osvoji ali pridobi. Prihaja od Boga in človek lahko stori le to, kar so storili apostoli: moli zanjo in jo goji, da raste, kadar je šibka, zlasti kadar jo napadeta brezbrižnost in dvom. Rad premišljudem o tem, da so apostoli prosili ta dar zase in za nas! Da, imamo nekaj vere, vendar je potrebujemo več, da bi bili učenci, na katere se Jezus in Cerkev lahko zaneseta pri svojem poslanstvu. Ravno to je tisto, kar nas dela romarje upanja po sledih Jezusa Kristusa, našega Učitelja! Imamo vero, ki se rodi s krstom in mora rasti; smo krščeni in poslani; prav ta vera nas pošilja ven s poslanstvom; vero je treba deliti, mora se širiti; vera je učinkovita, četudi v majhnem odmerku; vera je kot seme, ki ga je treba posaditi in pustiti rasti, da obrodi sad, sad, ki ostane. V tem duhu potrebujemo več vere.

Nekako tako poteka naše skupno potovanje kot romarji upanja. Nekje se začne in nekam vodi, na tej poti so različni izzivi za rast naše vere. Zlahka se nam zgodi, da jo sovražniki ovirajo, zadušijo ali celo pogoltnejo. Kadar seme vere najde rodovitna tla, kot v priliki o sejalcu, raste, uspeva in obrodi obilen sad! Vera lahko spremeni življenje in nas pripelje do odrešitve. Prav to nas spodbuja, da se z drugimi in za druge podamo na pot po sledih Jezusa Kristusa, našega upanja. Misijonarji spremljajo Jezusa na poti, ki vodi k odrešenju. Včasih v tej družbi doživimo dvom, vendar nikoli ne smemo dvomiti v Jezusa Kristusa, naše upanje. On je misijonar Boga Očeta, ki nam je prišel pokazat pot, resnico in življenje kraljestva. Obstaja možnost, da Jezusa na tej poti zapustimo – dvomljivci, celo misijonarji, lahko kdaj tudi pobegnejo, kot ljudje brez upanja. Toda upanje ne razočara!

² Premišljevanje je pripravil p. Pontian Kaweesa, narodni ravnatelj PMD v Ugandi.

2. Moč vere

Jezus pravi apostolom: "Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej murvi: 'Izruj se s koreninami vred in se presadi v morje,' in bi vam bila pokorna" (v. 6). To nam govori o izjemni moči, ki jo ima pristna vera. Vera lahko premika celo gore! Pri mnogih čudežih, ki so se zgodili sredi ljudstva, vedno beremo: "Pojdi, tvoja vera te je rešila". Številna svetopisemska pričevanja nas spominjajo na primere, ko so bili Jezusovi čudeži odgovor na vero ljudi: ozdravitev hčere sirofeničanke (Mk 7,20-30), ozdravitev stotnikovega služabnika (Lk 7,9), ozdravitev hromega, ki so ga spustili skozi streho (Lk 5,20), ozdravitev obsedenega dečka (Mk 9,23). Moči vere ne smemo podcenjevati! Vera, da je Jezus Bog, je tako močan zaklad. Nebeško kraljestvo pride k tistim, ki imajo vero.

Moč vere je svetopisemsko povezana z gorčičnim zrnem v priliki! Gre za zelo majhno in neopazno seme, ki pa ima lahko osupljive učinke, če izkoristimo njegovo moč. Dobesedno lahko zraste v drevo, v katerega se zatečejo ptice neba. Neverjetno je, kaj lahko pristna vera v Boga naredi tudi v nas! Sposobni smo običajnih dejanj, ki imajo lahko izjemne učinke.

3. Nekoristni služabniki

"Ko naredite vse, kar vam je bilo ukazano, govorite: 'Nekoristni služabniki smo; naredili smo, kar smo bili dolžni narediti.'" (v. 10). Prav je, da se obnašamo kot ponižni služabniki, ki uresničujemo gospodarjeva navodila. Opravljanje poslanstva Cerkve, poslanstva našega Gospoda, je služenje. Jezus pravi apostolom, da vero pridobimo tako, da delamo to, kar smo dolžni storiti. Poslanstvo je tudi nesebično služenje, nesebično dejanje, ne le zaradi sebe, ampak zaradi drugih. Rešeni smo skupaj z drugimi, saj hodimo skupaj in naš Učitelj je en sam; hoditi moramo po njegovih stopinjah v upanju, ki ne razočara.

Oktober je misijonski mesec in mesec svetega rožnega venca. Nihče ni tako ponižno sledil Božjemu poslanstvu, poslanstvu Cerkve, kot blažena Devica Marija. V tem mesecu oktobru molimo z materjo Marijo, zvezdo evangelizacije, in prosimo Jezusa, naj poveča naše upanje, vero in ljubezen.

Ponedeljek, 6. oktober 2025³

27. teden med letom – leto I

Jon 1,1-2,1.11; Jon 2,2-5.8; Lk 10,25-37

Jonova knjiga v Svetem pismu in Prilika o dobrem Samarijanu sta zgodbi, ki nas hočeta nekaj naučiti. Ni pomembno, kakšna riba je pogoltnila Jona in če je kaj takega sploh mogoče. Tudi nam ni treba vedeti za ime Samarijana, ki se je ustavil ob cesti in pomagal človeku v stiski. Pomen obeh zgodb je podoben.

Ninivljani niso bili Judje, bili so neverniki. Vendar je Bog poslal Jona, da bi ljudem v Ninivah oznanil spreobrnjenje. Jona se je poskušal izogniti temu poslanstvu, saj se je bal, da bi ljudje sprejeli njegovo sporočilo in prejeli Božjo milost. Njegov namen je bil preprečiti ljudem, da bi se pokesali. Želel je, da bi se Bog omejil na Jude, predvsem pa ni želel, da bi Bog pokazal kakršno koli naklonjenost Ninivljanom, ki so bili sovražniki Judov.

Jona predstavlja odnos Judov, ki niso mogli prenesti misli, da bi Bog pomagal tudi nevernim, ter govori o vseh tistih, ki imajo predsodke do drugih in želijo omejiti dostop do vere na majhno skupino ljudi. V današnjem evangeliju nam Jezus prikaže primer Samarijana, ki je pokazal usmiljenje in naklonjenost svojemu sovražniku, Judu.

Sporočilo je povsem jasno. Jezus nas uči, da je ljubezen namenjena vsem, brez izključevanja. Kot romarji upanja med vsemi ljudstvi smo vsi na poti od Jeruzalema do Jerihe. Na poti smo zaradi greha oropani prijateljstva z Bogom in smo pristali na robu ceste, razgaljeni, pretepeni in skoraj mrtvi. Jezus je tisti, ki je s svojim učlovečenjem stopil na našo pot in jo na svojem zemeljskem potovanju prehodil. Jezus nas vidi in pozna naše potrebe. Objema nas, ozdravlja naše rane in nas vodi v gostišče, Cerkev. Za nas je dal svoje življenje, ne le dva denarija, o katerih govori prilika. To mislimo, kadar rečemo, da je Jezus naš Odrešenik, naš osebni dobri Samarijan.

³ Premišljevanja od 6. do 10. oktobra je pripravil p. Isaac Ebo-Blay, narodni ravnatelj PMD v Gani.

Torek, 7. oktober 2025

27. teden med letom – leto I

Rožnovenska Mati Božja

Jon 3,1-10; Ps 130; Lk 10,38-42

Dobri nameni človeka včasih vodijo v pretirano dejavnost in celo napačno gorečnost, vendar Sveto pismo poudarja, da sta človekova dejavnost in dobra dela bistvena za odrešenje. Pri razlagi današnjih beril je treba upoštevati to zdravo ravnovesje in se zavedati, da je vsak od nas hkrati Marta in Marija, ali pa Jona in Ninivljan. Vsak od teh ljudi postane simbol za nas.

Jona je bil človek dejanj, ni vedno ravnal prav, a je bil vsekakor odločen in učinkovit. Ko je dobil ukaz, naj gre v Ninive oznanjat spreobrnjenje, je deloval hitro, vendar na napačen način. Da bi v celoti razumeli situacijo, se moramo poglobiti v odlomek. V knjigi preroka Jona kesanje ni omejeno zgolj na obredna dejanja oblačenje v raševino in posipanja s pepelom. Bog zahteva od vseh ljudi, da se "odvrnejo od svojih slabih poti", kar je osrednji pomen te pripovedi o spreobrnjenju. Potrebno je bilo tako obredno kot moralno spreobrnjenje.

Tudi v evangeliju nas presenetijo Jezusove besede Marti: "Marta, Marta, skrbi in vznemirja te mnogo stvari, a le eno je potrebno. Marija si je izvolila najboljši del, ki ji ne bo vzet." V bistvu je Jezus govoril tisti "Mariji", ki obstaja nekje v Marti in v vsakem od nas. Ni dobro, da smo tako dejavni, da postanemo 'zaskrbljeni in vznemirjeni'. Zato nas Jezus vedno znova spominja in kliče k skriteму, notranjemu pogledu na naše življenje. Ena ura molitve in premišljevanja na dan lahko da srce in dušo ostalim triindvajsetim uram našega dela kot misijonarjev upanja med vsemi ljudmi.

Jonova prerokba nas kliče, naj na novo oblikujemo svoje življenje in v molitvi kličemo Gospoda. 'Najboljši del', ki mu pravimo tudi 'edino potrebna stvar', nikakor ne zmanjšuje drugega našega dela, temveč naredi, da je to naše delo polno duha in duše, usmeritve in modrosti, ljubezni in nežnosti. Vsak od nas mora biti tako Marta kot Marija.

Sreda, 8. oktober 2025

27. teden med letom – leto I

Jon 4,1-11; Ps 86; Lk 11,1-4

Če se zgodba o Jonu, ki ga je pogoltnila riba, nekaterim zdi nemogoča, se njegov odnos do Ninivljanov zdi še bolj čuden. Zakaj je Jona nezadovoljen, da Bog kaže sočutje in ljubezen do njih? Zakaj bi bil ljubosumen? Njegova težava je v tem, da sicer ve, da je Bog dobrohoten in usmiljen, a se noče poglobiti v razumevanje Boga in njegovih vrednot.

Bog ga je podučil, ko je za senco uporabil posušeno rastlino. Ko se je rastlina posušila, je bil Jona zelo razočaran. Božji nauk je bil: če je Jonu žal za rastlino, zakaj ne bi bilo Bogu, stvarniku, žal za ljudi v Ninivah, ki jih je ustvaril?

Mnogi ljudje so danes podobni Jonu, ker so prepričani, da si moraš Božjo naklonjenost zaslužiti, kot da bi lahko Bogu za njegovo usmiljenje in ljubezen plačal neko ceno. Boga presojujejo po človeških merilih, ki pravijo, da si upravičen le do stvari, za katere delaš in se trudiš. Ne razumejo pa, da Bog ljubi ljudi brezplačno, saj nas je on ustvaril.

V evangeliju pa odkrijemo še en razlog, zakaj Bog svojo ljubezen daje zastonj. Ko nas Jezus uči, naj Boga kličemo 'Oče naš', je jasno, da to delamo, ker smo pri krstu postali Božji otroci. Dobri starši ljubijo svoje otroke ne zaradi njihovih dosežkov, ampak preprosto zato, ker so njihovi otroci. To je ljubezen, ki se daje zastonj. Bog nas ljubi na enak način. Smo več kot samo ustvarjena bitja, smo njegovi otroci in on nas ljubi zastonj, take, kakršni smo. Jezusov Oče je tudi naš Oče, saj smo eno z Jezusom, udje njegovega telesa, njegovega skrivnostnega telesa, ki je Cerkev.

Četrtek, 9. oktober 2025

27. teden med letom – leto I

Mal 3,13-20b; Ps 1; Lk 11,5-13

Današnji evangelij govori o "nadležnosti" v smislu vztrajanja. Evangelist Luka v razpravo o prošnjah vnese to posvetno besedo "nadležnost". Če izraz 'vztrajnost' kaže pot v nebesa in pomeni zvesto izpolnjevanje moralnih obveznosti, se zdi, da njegova uporaba v tem kontekstu hoče pokazati kar neko trmoglavost. To sta ton in drža Jezusove kratke prilike.

V skladu z običaji skoraj nikjer na svetu človek sredi noči ne potrka na sosedova vrata, da bi dobil nekaj kruha. Jezus ne razpravlja o tem, kaj je prav in kaj ne. Pomen prilike se vedno razkrije v zadnjih vrsticah. Sosed, ki ga ne omehča prijateljstvo, temveč prijateljeva nadležnost, mu naposled da, kar ta potrebuje.

Ta zgodba razkriva, da vztrajnost lahko pri mnogih povzroči ne le nadležnost in težave, temveč tudi močno vero, ki zmaga nad razbitimi upi. Med tema sosedoma torej nastopi neka duhovna vez, ki presega preproste dogovore prijateljstva.

Jezus naredi še korak naprej. Spomni nas na skrb in pozornost staršev do svojih otrok. Ali bo mati ponudila kačo, ko bo otrok prosil za ribo, ali oče škorpijona, ko bo otrok želel jajce? Jezus priznava dobroto in zvestobo v naravi vsakega človeka, vendar želi, da bi se naši odnosi poglobili in postali še bolj polni zaupanja. Sveti Luka se v zgodbi osredotoči na Svetega Duha. Bog daje del sebe, svojega Svetega Duha.

Vztrajnost nam omogoča, da čakamo tako dolgo, da se v naših dobrih delih pokaže božja dobrota, ki presega naša pričakovanja in sanje. Po preroku Malahiju je Bog odgovoril tistim, ki so izgubili zaupanje. Ljudem je zagotovil, da so še vedno njegova posebna last, bolj kot so last svojih staršev. Prosil jih je za potrpežljivost in jim zagotovil, da bo na koncu zmagala pravica.

Petek, 10. oktober 2025

27. teden med letom – leto I

Jl 1,13-15;2,1-2; Ps 9; Lk 11,15-26

Ozadje današnjega prvega berila je kuga - kobilice, ki so uničila pridelek. Hrane praktično ni bilo in ljudje niso vedeli, kje bodo dobili hrano za naslednji obrok. Prerok kuge ni videl le kot kazen za greh, ampak tudi kot opozorilo, da bo nekega dne Bog prišel sodit zemljo. Na ta veliki dan bo vse zlo uničeno.

Medtem ko so ljudje stradali, je prerok zbral pogum in ljudem povedal, da lakota ni veliko zlo in naj na stvarnost gledajo širše. Resnično zlo je biti proti Bogu. Zato jih je pozval k spreobrnjenju, da se ponovno obrnejo k Bogu in postanejo njegovo zvesto ljudstvo. Iz kuge kobilic potegnite nauk, je dejal prerok. Če vam je težko trpeti lakoto, koliko težje vam bo poslednji dan, če boste odtujeni od Boga.

Za ohranjanje zvestobe seveda ni treba uporabljati taktik ustrahovanja. Vendar se lahko tudi mi učimo od preroka Malahija. Uči nas gledati širše, razširja našo perspektivo. Pogosto smo v močni skušnjavi, da bi se osredotočili izključno na vsakodnevne težave, kar lahko vodi v občutek obupanosti. Ključnega pomena je, da se zavedamo, da je pravo zlo greh, ki nas ločuje od Boga.

Ko tako pogledamo, se večina naših težav, ki niso tako resne kakor lakota, zdi nepomembnih. Resnično pomembno je, da smo na Božji strani in da živimo kot zaupni ter ljubeči Božji otroci.

Sobota, 11. oktober 2025⁴

27. teden med letom – leto I

Jl 4,12-21; Ps 97; Lk 11,27-28

V današnjem kratkem evangeliju neka žena blagruje mater na značilno judovski način. Kot mati, ki deli blagoslov in občuduje svojega otroka. Jezus v odgovor blagruje tiste vernike, ki bodo s poslušanjem Božje besede in njenim izpolnjevanjem sledili njegovemu nauku. Spoznali bodo Očeta, imeli globoko izkušnjo vere in se bodo borili proti silam zla. Lukova skupnost je imela od tega pričevanja veliko korist in ravno tako tudi mi današnji bralci, saj nas uči, kaj v resnici pomeni biti Jezusov učenec.

Ženin vzklik nas obrne k Mariji, zvesti hčeri sionski, vzornici vere za kristjane, prvi učenki, ki je vseskozi poslušala Božjo besedo, jo upoštevala in uresničevala (Lk 1,38.45.48; 2,19.51). Po njeni priprošnji se lahko pridružimo molitvi papeža Frančiška, ki je prosil, naj "luč krščanskega upanja doseže vsakega človeka kot sporočilo Božje ljubezni, namenjeno vsem! In naj bo Cerkev zvesta priča tega oznanila v vseh delih sveta!" (bula Spes Non Confundit, 6).

Spoznanje Boga prihaja s poslušanjem in izpolnjevanjem njegove Besede. Žena in množice v Jezusu doživijo novo in resnično spoznanje prek poslušanja Besede (Jn 1,1.14): "Kdor posluša mojo besedo in veruje v tistega, ki me je poslal, ima večno življenje" (Jn 5,24). Odgovor ženi kaže na praktičnost Božje besede in njeno moč preobrazbe. Papež Frančišek nas spominja: "V Jezusovem človeškem in božanskem srcu želi Bog spregovoriti srcu vsakega človeka in vse pritegniti k svoji Ljubezni" (Poslanica za Misijonsko nedeljo 2025). V vsakem od nas mora vera narediti ta prehod. To je praktična posledica tega, da smo učenci misijonarji.

Danes je Cerkev v vlogi te ženske, ki je v množici vzkliknila, ker je prepoznala moč in učinkovitost učiteljevih besed. S poslušanjem in izpolnjevanjem Besede v sedanjem trenutku aktualizira sporočilo Božje besede, ki uresničuje njegovo kraljestvo na zemlji. Podobno pravi prerok Joel, da je Gospod pribežališče svojemu ljudstvu (Jl 4,16). Zato "obnovimo poslanstvo upanja, izhajajoč iz molitve, zlasti tiste, ki jo opravljamo z Božjo besedo" (Poslanica za Misijonsko nedeljo 2025).

⁴ Premišljevanja od 11. do 15. oktobra je pripravilo tajništvo PMD v Braziliji: narodna ravnateljica s. Regina da Costa Pedro in avtorja besedil p. Elton de Sousa Melo (11.–13. oktober) in p. Djalma Antonio da Silva (14.–15. oktober).

Nedelja, 12. oktober 2025

28. teden med letom – leto C

2 Kr 5,14-17; Ps 98; 2Tim 2,8-13; Lk 17,11-19

Evangelij te nedelje je nadaljevanje besedila prejšnje nedelje iz Lukovega evangelija in se začne s kratko omembo potovanja. Jezus je na poti med Samarijo in Galilejo, to je tretja in zadnja etapa njegovega "velikega potovanja" v Jeruzalem (v. 11). Jezus gre skozi Samarijo, območje, ki je pri Judih veljalo za nečisto. Sreča nečiste ljudi, gobavce. Jezus opravlja svoje poslanstvo, oznanjuje Božje kraljestvo. Hodil je po svetu, delal dobra dela in ozdravljaval od zla in hudobije (prim. Apd 10,38) ter ljudem vračal upanje v Boga (Poslanica za Misijonsko nedeljo 2025).

V Lukovi pripovedi vidimo tipičen opis čudeža. Gobavci se približajo in prosijo za ozdravljenje. Jezus jim nameni pozornost, odpošlje jih in po poti ozdravijo. V ospredju pa ni ozdravitev, temveč odnos tistih, ki so bili ozdravljeni. V oči bode nasprotje med brezbriznostjo devetih in hvaležnostjo enega izmed njih, ki je bil Samarijan, torej tujec. Omeniti velja zanimivo podrobnost: to je prvič v Lukovem evangeliju, da nekdo Jezusa nagovori po imenu (11,13). Jezusovo ime pa nosi sporočilo: Bog rešuje. Ko izgovarjamo Jezusovo ime, se združujemo z njim in smo očiščeni. Gobavec doživi Božje usmiljenje. Jezus ga ozdravi, in s tem potrdi, da je On sam ta Bog, ki rešuje.

Ta odlomek, ki je namenjen krščanski skupnosti poganškega (grškega) izvora, pove, da imajo kristjani vesoljno poslanstvo. Posebno pozornost Samarijanom posveča tudi v zgodbi o dobrem Samarijanu (Lk 10,29-37), kjer Samarijan poskrbi za ranjenega človeka, ki ga najde ležati ob cesti. Tujčeva gesta hvaležnosti je paradigma spreobrnjenja in odrešenja. In tudi danes je bilo poleg Samarijana ozdravljenih še devet drugih, vendar niso spoznali milosti odrešenja. Slednji predstavljajo Jude, ki mislijo, da so bili ozdravljeni, ker so se držali zakona. V resnici so se zakona držali tako, da so ostali zunaj vasi (v. 12-13) in šli k duhovniku, kot je bilo zahtevano (v. 14), zato verjamejo, da si zaslužijo ozdravitev. In vendar šele izpoved vere in počastitev Jezusa pri njegovih nogah zagotovi Samarijanu odrešenje. Kot nas spominja papež Frančišek: "Kristus je izpolnitev odrešenja za vse, še posebej za tiste, katerih edino upanje je Bog" (Poslanica za Misijonsko nedeljo 2025).

Pot je simbolični prostor zdravljenja, simbolizira misijonarsko naravo Jezusovega delovanja. Pot predstavlja razdaljo med Jezusom in duhovniki, se pravi nakazuje Božjo voljo v nasprotju s tradicionalističnimi obredi. Skupina ozdravljenih je na tej poti, ki ponuja različne smeri. Vendar so le redki usmerjeni na pot življenja in resnice. Jezus uporabi Samarijanovo hvaležnost, da bi poglobil razmišljanje, saj odrešenje presega zgolj telesno ozdravitev. Jezusovo dejanje je podprto v izraelskih prerokbah, kot nas spominja današnje prvo berilo. Odlomek iz Druge knjige kraljev prikazuje preroka Elizeja. Vrhunec predstavlja zgodba o Naamanu, sirskega vojskovodji, ki je med enim od svojih vpadov zajel kot ujetnico judovsko sužnjo. Ko je Naaman zbolel za gobavostjo, mu je deklica povedala o Božjem možu Elizeju, in Naaman se je odločil odpotovati v Izrael, da bi ga našel. Toda ob prihodu prerok ni storil

ničesar posebnega. Preprosto je naročil Sircu, naj se sedemkrat okoplje v reki Jordan, kar naj bi ga ozdravilo. To v Sircu vzbudi odpor, saj noče ravnati v skladu s preroškimi navodili; od njega pričakuje, da bo deloval čudežno z velikimi obredi in spektakularnimi dejanji. Nasprotno pa je Božje delovanje preprosto: skozi prerokova usta je njegova beseda zaupna in učinkovita. Tako je tudi v evangeljski pripovedi, ki Jezusove besede postavlja v nasprotje z obrednimi predpisi postave. V Naamanovi ozdravitvi je vse zelo preprosto: nasvet sužnje, reka Jordan, preprost obred in nazadnje njegova zahvala, saj je hotel preroku dati darove, vendar je jih je ta zavrnil. Sirec se je odločil, da bo ob vrnitvi domov s seboj vzel del Izraelove zemlje in na njej častil Izraelovega Boga. Tudi besedilo Pavlovega drugega pisma Timoteju poudarja moč Božje besede, ki lahko ozdravi na daljavo. Apostol se spominja svojega ujetništva in nas opominja, da Božje besede ni mogoče zapreti; je svobodna, močna in osvobajajoča. Trpljenje in tesnoba ujetništva mu lajša evangelij, beseda tolažbe in upanja za trpljenje sveta. Oznanilo evangelija je priznanje Kristusove navzočnosti.

Tudi danes se sklanja nad vsakega ubogega, prizadetega, obupanega in zatiranega od zla, da bi na njegove rane izlil olje tolažbe in vino upanja.

Na današnjo nedeljo je vsa Cerkev povabljen, da se združimo v molitvi, zaupamo v Jezusovo besedo in se pustimo voditi Božjemu Duhu, da bi se izognili vsem vrstam predsodkov, zavrnili vse oblike diskriminacije in tako bili znamenje Božje odrešujoče navzočnosti v vsakem kraju kot glasniki upanja, ki ozdravlja bolni svet; da bi se vedno spominjali, da je Bog tisti, ki ozdravlja gobavost, odpušča grehe, nas obnavlja in očiščuje ter da njegovo odrešilno delovanje ne pozna ovir in razdalj; da bi tisti, ki se jih je dotaknila Božja milost, izkazovali hvaležnost in se podali na pot učencev, ki vodi neposredno k Jezusovemu zgledu, to je od zunanjega ozdravljenja do izkušnje pristne vere.

Ponedeljek, 13. oktober 2025

28. teden med letom – leto I

Rim 1,1-7; Ps 98; Lk 11,29-32

Današnji evangeliј odgovarja na vprašanje nekaterih iz množice, ki so hoteli Jezusa preizkusiti in so zahtevali znamenje z neba (11,16). Jezus okara mišljenje "hudobnega rodu". To je eden tistih trenutkov, ko Gospod pokaže bolj malo sočutja z množico, saj pozna njene misli in namene. Ta množica je doživela njegovo izganjanje hudiča, poslušala njegove govore, vendar ni slišala njegovih besed, ampak je zahtevala znamenja.

V ozadju tega je želja množice preizkusiti Jezusa. Videli so Božjo moč v njem, vendar niso verjeli. Ko zares zaupamo Bogu, od njega ne zahtevamo dodatnih dokazov. Potreba po dokazih odraža krhkost vere mnogih ljudi.

Papež Frančišek nas je spomnil: "Jezus pa je vse zaupal Bogu Očetu, ko se je v popolnem zaupanju pokoril njegovemu zveličavnemu načrtu za človeštvo, načrtu miru za prihodnost, polno upanja (prim. Jer 29,11)" (Poslanica za Misijonsko nedeljo 2025). Zato kristjani posnemamo Jezusa tako, da se izročamo Očetovi volji, kar je znamenje prave vere in spreobrnjenja k njegovi besedi. Tudi apostol Pavel v svojem pozdravu v Pismu Rimljanom (Rim 1,1.5) spominja na Božji evangeliј, ki so ga od začetka oznanjali preroki in ki ga imamo poslanstvo oznanjati vsem narodom s poslušno vero, saj je resnična modrost v spreobrnjenju (1 Kor 1,21).

Z omembo Jonovega znamenja Jezus izreče eshatološko sodbo; njegove besede pomenijo obsodbo te množice, ki jo imenuje "hudobni rod". Kar je Jona oznanjal Ninivljanom, ustreza Jezusovim besedam tej množici. Jezus se zgrozi nad sedanjim rodом, ki sicer sliši njegovo besedo, vendar je ne upošteva. Po judovskem izročilu naj bi Izrael sodil narodom ob koncu časov. V sodbi, ki jo napoveduje Jezus, pa bo ta rod sodila tujka, kraljica z juga (1 Kr 10,11-12). Njej pa se bodo pridružili prebivalci Niniv, ki so se spreobrili zaradi Jonovega oznanila (Jn 3,5-10). Očitno gre za univerzalnost odrešenja, saj bodo tuji narodi z veseljem sprejeli sporočilo, ki ga je Izrael zavrnil.

S poslušanjem in uresničevanjem Jezusovih besed skupnost postane prejemnica in oznanjevalka odrešenja v svetu. Zato pravi dokument Drugega vatikanskega koncila: "Veselje in upanje, žalost in tesnoba današnjih ljudi, posebno ubogih in vseh kakorkoli trpečih, je hkrati tudi veselje in upanje, žalost in tesnoba Kristusovih učencev. In ničesar resnično človeškega ni, kar bi ne našlo odmeva v njihovih srcih" (Gaudium et spes, 1).

Torek, 14. oktober 2025

28. teden med letom – leto I

Rim 1,16-25; Sal 19; Lk 11, 37-41

Jezus razkriva svojo usmiljeno ljubezen predvsem tistim, ki še niso v celoti razumeli pomena njegovega poslanstva. On se približa, brezpogojno ljubi in ljudi vabi k novemu načinu življenja. To vidimo v današnjem evangeliju, ko Jezus sprejme povabilo na kosilo na farizejevem domu. To dejanje pokaže doseg njegove ljubezni, ki ne izključuje nikogar, niti tistih, ki ga izzivajo ali še ne razumejo njegovega sporočila o odrešitvi za vse.

Med obrokom v farizejevi hiši Jezusa kritizirajo, ker ni opravil obreda umivanja rok, ki je bil v tej verski skupini zelo cenjen. Toda Jezus izkoristi to priložnost, da izrazi bistveno resnico: resnične čistosti ne najdemo v zunanjih obredih, ampak v preoblikovanju srca. Jezus graja farizeje, da dajejo prevelik pomen zunanjemu videzu in čistoči, medtem ko njihovo srce ostaja polno pohlepa in hudobije. Opozori jih: "Vi, farizeji, čistite čašo in skledo od zunaj, kar pa je znotraj v vas, je polno ropa in hudobije" (11,39). Jezusove besede nas učijo, naj se izogibamo prenagljenim sodbam. Tako kot so se farizeji osredotočali na videz in obsojali tiste, ki niso sledili njihovim tradicijam, se lahko tudi mi ujamemo v past, ko sodimo druge, ne da bi upoštevali svoje nepopolnosti. Prava pot k Bogu vodi skozi iskrenost srca, ponižnost in dobrodelnost, ki nas vodijo k resnični preobrazbi.

Jezusova sočutna ljubezen premaga vse vrste zla. To je ljubezen, ki sprejema vse, ne glede na njihove omejitve, dvome ali neuspehe. To je ljubezen, ki ne le odpušča, ampak tudi preoblikuje, prenavlja človeško srce in ga vodi k novemu načinu življenja. Jezus ne razlikuje med tistimi, ki ga popolnoma razumejo, in tistimi, ki se še upirajo njegovemu sporočilu. Približa se jim, vodi dialog, uči in predvsem brezpogojno ljubi ter vsakomur ponudi možnost resničnega spreobrnjenja.

Jezus nas vedno vabi, da spremenimo svoje življenje in si prizadevamo za Božje kraljestvo. Na tej poti smo poklicani, da ne sodimo, ampak velikodušno delimo usmiljenje z najbolj potrebnimi: "Dajte to, kar je znotraj, v miloščino in, glejte, vse vam bo čisto" (Lk 11,41). V tem misijonskem mesecu naj nas Jezus navdihne, da bomo žive priče njegove ljubezni. Naj se naša vera prelije v konkretna dejanja solidarnosti, pravičnosti in sočutja. Kot učenci misijonarji naj prinašamo Kristusovo luč odrinjenim ter z veseljem in pogumom oznanjamo, da je odrešenje namenjeno vsem. Naj naše življenje odraža misijonsko gorečnost in željo, da bi Kristusa spoznalo in vzljubilo vsako srce.

Sreda, 15. oktober 2025

28. teden med letom – leto I

Sveta Terezija Jezusova (Avilska), devica in cerkvena učiteljica

Rim 2,1-11; Ps 62; Lk 11,42-46

V današnjem evangeliju Jezus farizeje odločno opozori in obsoja njihovo hinavščino ter zakonsko togost. Izraz "Gorje vam", ki ga pogosto uporabljajo preroki, kaže Jezusovo ogorčenje nad odnosom verskih voditeljev, ki so se bolj kot s pravičnostjo in Božjo ljubeznijo ukvarjali z zunanjim izpolnjevanjem zakona. Farizeji so nosili plašč dobrote, da bi bili videti pravični in pobožni, vendar so prikrivali trdoto svojih src. Obsedeni s strogim spoštovanjem zakona so zanemarjali bistveno: ljubezen in usmiljenje. Jezus jih je grajal, ker je bila njihova religioznost površinska in prazna, osredotočena na razkazovanje in družbeno odobravanje, ne pa na resnično spreobrnjenje srca. Zakonska strogost, osredotočena na nepomembne podrobnosti, jih ni naredila pravičnih pred Bogom, ker so zanemarili tisto, kar je bilo resnično pomembno: ljubezen do bližnjega in iskreno življenje v veri.

Božja zapoved, kot uči prerok Mihej (Mih 6,8), zahteva pravičnost, usmiljenje in ponižnost. Zakon mora ščititi uboge, nezaščitene, sirote, vdove in tujce. Ljubiti Boga pomeni služiti ljudem v stiski, jim priskočiti na pomoč s prijaznostjo in sočutjem. Vendar so farizeji to resnico izkrivljali, saj so se bolj kot na notranjo preobrazbo osredotočali na javno razkazovanje svoje religioznosti. Preštevali so tudi drobna zelišča, da bi pokazali svoje natančno spoštovanje zakona, vendar so zanemarjali tisto, kar je bilo zares pomembno: pravičnost in ljubezen. Jezus jih svari pred to neskladnostjo med zunanostjo in notranostjo, ko jih primerja z neoznačenimi grobovi, ki so na zunaj videti neškodljivi, a skrivajo smrt in nečistost. Ta močna podoba nas opozarja na nevarnost življenja, ki temelji na videzu, kjer je zunanost lahko privlačna, notranost pa ostaja otrdela, prazna ljubezni in Boga.

Kristus nas vabi k spremembi življenja in resničnemu spreobrnjenju srca. Naša vera ne more biti omejena na zunanja dejanja, ampak mora izvirati iz srca, ki ga je prenovilo Božje usmiljenje. Živimo v družbi, ki pogosto daje prednost površnosti, kjer estetika pogosto prevlada nad etiko, nečimrnost pa nad resnico. Mnogi se preveč ukvarjajo s podobo, ki jo dajejo svetu, in pozabljajo gojiti čisto, pošteno in iskreno srce pred Bogom. Tak način življenja vodi v površinsko duhovnost, za katero je značilno "pretvarjanje", v katerem so moralne in duhovne vrednote zavržene zaradi videza.

Naj nam Bog podeli milost pristne vere, ki se preliva v dela ljubezni, pravičnosti in usmiljenja. Naj bosta naše življenje in poslanstvo odsev evangelijske vesele novice in naj bomo sredi sveta, željnega resnice, živa znamenja Kristusove navzočnosti, ki vsem izžarevajo njegovo luč in ljubezen.

Četrtek, 16. oktober 2025⁵

28. teden med letom – leto I

Rim 3,21-30a; Ps 130; Lk 11,47-54

Grožnja v današnjem in včerajšnjem evangeliju je namenjena pismoukom in farizejem. Obe skupini imata skupno težavo: odrešenje enačita s pravičnostjo in zakonom. Vendar je to v nasprotju z Božjo odrešilno voljo. Cariniki in grešniki so to prepoznali in prejeli Božje usmiljenje. Blagor torej tem, ki verujejo v besedo: »Pri Gospodu je usmiljenje in obilno rešenje«. To je veselje Savla, nekdanjega farizeja in učitelja postave. Kot beremo v Pismu Rimljanom, je spoznal Božjo milost, da so vsi »po njegovi milosti opravičeni po odrešenju, ki je v Kristusu Jezusu«. Bog odpuščanja sprejema vse brez razlike.

Jezus obtoži farizeje in pismouke, da nadaljujejo kriva dela svojih očetov. Namesto da bi se spokorili, so ubili preroke, ki so oznanjali Božjo besedo. Učitelji postave z neskončnimi predpisi dušijo Božjo besedo in otežujejo njeno uresničevanje. Namesto da bi se odprli Božjemu usmiljenju, se zapirajo v svojo samozadostnost in ošabnost. Jezusovi sodobniki bodo poklicani k obračunu zaradi krvi prerokov, saj se bo v njej izpolnila skrivnost nepravčnosti in hkrati skrivnost Božje neskončne dobrote: skozi Jezusovo trpljenje.

Jezus učitelje postave obtoži tudi, da so si prisvojili ključ do spoznanja Boga. Ne samo, da onemogočajo dostop do spoznanja Boga, ampak tudi preprečujejo, da bi se mu kdo približal. Zasegli so ključ do Božje besede in kažejo podobo Boga, ki je brez usmiljenja. Vendar bo Božja modrost Jezusov križ uporabila kot ključ, ki je ponujen vsem za spoznanje Boga. Mi, Jezusovi učenci misijonarji, smo poklicani, da ta ključ predstavimo vsem ljudstvom.

Sveta Marjeta Marija Alacoque, katere god danes obhajamo, je bila zelo pomembna za razvoj češčenja Srca Jezusovega kot odgovor na stroge oblike duhovnosti, ki so pozabljale na Gospodovo usmiljenje. Kot je dejal sveti Janez Pavel II. v katehezi, je bilo to češčenje »odgovor na janzenistični rigorizem, ki se je končal z nerazumevanjem neskončnega Božjega usmiljenja«; obenem pa ga lahko štejemo za aktualen poziv današnjemu človeku, ki skuša graditi sveti brez Boga. »Današnji človek potrebuje Kristusovo Srce, da bi spoznal Boga in sebe; potrebuje ga, da bi zgradil civilizacijo ljubezni« (to besedilo navaja papež Frančišek v *Dilexit nos*, 80). Resnično, Jezusovo Srce nas vodi k temu, da bi bili tesno povezani z Bogom in med seboj ter da bi delali za Božje kraljestvo. Naj nas Gospod nauči biti misijonarji njegovega usmiljenega Srca!

⁵ Premišljevanja od 16. do 19. oktobra je pripravil p. José António Mendes Rebelo, M.C.C.J., narodni ravnatelj PMD na Portugalskem.

Petek, 17. oktober 2025

28. teden med letom – leto I

Sveti Ignacij Antiohijski, škof in mučenec

Rim 4,1-8; Ps 32; Lk 12,1-7

V današnjem evangeliju Jezus svari svoje učence pred “kvasom”, to je “hinavščino farizejev”. Kvas vpliva na pripravo kruha ali peciva, saj pomaga, da testo vzhaja in postane to, kar mora biti. Po drugi strani pa ima »kvas hinavščine« škodljiv učinek na ljudi: je nalezljiv in jih nagiba k temu, da se kažejo takšne, kot niso, da živijo v laži, dajejo prednost videzu in ustvarjajo navidezno družbo, v kateri so ljudje zgolj »igralci«. Jezusov učenec mora prepoznati razliko med enim in drugim kvasom: kvasom strahu pred smrtjo, ki vodi v hinavščino, ter kvasom dobrote in resnice.

V drugem delu evangelija Jezus vabi k zaupanju in brezpogojni izročitvi Bogu Očetu. On za nas skrbi z neizmerno nežnostjo, pri čemer ne izpusti niti ene same podrobnosti. Celo lasje na naši glavi so prešteti: to je znamenje njegove ljubezni. Naša vrednost je tako velika, kot je neskončna njegova ljubezen do nas: vredni smo več kot življenje njegovega Sina, vredni smo Kristusove krvi. Zato smo poklicani k premišljevanju Boga, ki je vedno navzoč in dejaven v naših življenjih, ter zaupamo v njegovo ljubezen do nas.

Globoka izkušnja Božje ljubezni odpravi strah pred smrtjo, ki zaznamuje naše življenje. Danes Cerkev praznuje spomin na svetega Ignacija Antiohijskega, ki je zgled vernih ljudi, ki se skozi zgodovino niso bali tistih, »ki ubijejo telo in potem ne morejo storiti ničesar več«. Bil je tretji škof Antiohije v Siriji in postal žrtev preganjanja cesarja Trajana. Aretirali so ga okoli leta 110 in ga v verigah pripeljali v Rim. Med potjo je napisal sedem pisem, ki pričajo o njegovi goreči ljubezni do Kristusa in Cerkve. V pismu Rimljanom je zapisal, da je »Božji kvas«: »Pišem vsem Cerkvam in vsem sporočam, da z veseljem umrem za Boga, če mi tega ne preprečite. Prosim vas, da do mene ne bi bili neprimerno naklonjeni. Dovolite mi, da sem obrok za živali, da tako pridem do Boga. Jaz sem Božja pšenica, naj me zobje zveri zmeljejo, da postanem čisti Kristusov kruh«. Sveti Ignacij prosi kristjane, naj ne preprečijo njegovega mučeništva, da bi se lahko “rodil” za večnost.

Sobota, 18. oktober 2025

28. teden med letom – leto I

Sv. Luka, evangelist

2Tim 4,10-17b; Ps 145; Lk 10,1-9

Danes Cerkev praznuje praznik svetega evangelista Luka, zdravnika, rojenega v Antiohiji v Siriji. Spreobrn timer se je v krščanstvo in postal sodelavec svetega Pavla. Zvesto ga je spremljal na misijonskih potovanjih, ko so ga drugi zaradi utrujenosti ali strahu zapustili, kot beremo v Pavlovem pismu Timoteju. Luka je avtor tretjega evangelija in Apostolskih del ter eden od odgovornih za misijonsko dejavnost v prvih dneh Cerkve.

Današnji evangelij govori o pošiljanju dvainsedemdesetih učencev na misijo, da bi ljudi pripravili na Jezusov prihod. Ta odlomek najdemo samo pri evangelistu Luku. Potem ko je Jezus na misijon poslal dvanajst učencev (Lk 9,1 in dalje), pošlje tudi teh 72 učencev in jim da natančna navodila, kaj naj delajo in kako naj oznanjajo evangelij. Jezus jim naroča, naj živijo skromno, da bi izkusili svojo odvisnost, naj sprejmejo ponujeno gostoljubje in naj zaupajo le v moč sporočila, ki ga prinašajo – ne pa v moč sredstev, ki jih bodo morda sčasoma imeli.

Luka povezuje poslanstvo dvainsedemdesetih učencev z molitvijo, ko pravi: »Žetev je obilna, delavcev pa malo! Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev«. Poslanstvo se začne z molitvijo; brez molitve ni poslanstva. Ko prosimo Boga za več delavcev, se odpremo njegovemu navdihu in spodbudam, ki so potrebne, da postanemo sodelavci, ki jih potrebuje. Zato je molitev prvo misijonsko dejanje, kot nas je spomnil papež Frančišek.

Poslanstvo ali misijoni so gotovo ena glavnih skrbi svetega Luka, ki je znan kot evangelist molitve, usmiljenja in odpuščanja. Luka predstavlja Jezusa kot prijatelja grešnikov in tolažnika trpečih. Odrešenje je namenjeno vsem, še posebej pa revnim, bolnim, odrinjenim na rob družbe, grešnikom, ženskam in otrokom, saj je Jezus »prišel iskat in rešiti, kar je izgubljeno« (Lk 19,10). V Apostolskih delih Luka pripoveduje, kako je Jezusovo odrešenje iz Jeruzalema doseglo vse konce sveta po zaslugi pričevanja apostolov in prvih kristjanov ter v moči Svetega Duha, ki je veliki voditelj misijonov.

Mi, današnji učenci, nadaljujemo to odrešensko poslanstvo tako, da storimo vse, kar je mogoče, da Kristusov vonj in njegov evangelij dosežeta vse.

Nedelja, 19. oktober 2025

Misijonska nedelja – Svetovni misijonski dan

29. nedelja med letom – leto C

2Mz 17,8-13; Ps 121; 2Tim 3,14-4,2; Lk 18,1-8

Današnja berila govorijo o pomenu in moči molitve ter navajajo dva primera.

1. Prvo berilo nam govori, da lahko z močjo molitve zmagujemo v bitkah in zmagujemo nad sovražniki. Zgodba iz 2. Mojzesove knjige pripoveduje, kako so Izraelci na poti v obljubljeno deželo morali prečkati ozemlje Amaleka, nomadskega plemena, ki je živelo v Sinajski puščavi. Utrujeni od potovanja so Amalečane prosili za vodo, vendar so jih ti, namesto da bi jim pomagali, napadli in ubili šibkejši v zadnjem delu karavane (prim. Raz 25,17-19).

Ta prizor se nanaša na enega prvih spopadov s tem plemenom. Mojzes je naročil Jozuetu, naj jih napade, medtem ko bo on skupaj z Aronom in Hurom šel na goro prosit Boga za pomoč. Ko je Mojzes v molitvi dvigal roke, je Jozue zmagoval. Ko pa je Mojzes zaradi izčrpanosti spustil roke, so zmagovali Amalečani. Da bi Mojzes v molitvi držal roke navzgor, sta mu Aron in Hur podpirala roke. V tem položaju sta ostala do večera in Izrael je premagal Amalečane. Jasno je, da zmaga nad Amalečani ni bila posledica Jozuetovega meča, temveč Mojzesove molitve.

Očitno je, da namen tega svetopisemskega odlomeka ni, da bi Boga prosili za moč pri ubijanju sovražnikov, temveč za soočanje z duhovnimi bitkami, s katerimi se srečujemo kot verniki, in za zmago v njih. Besedilo ima teološko sporočilo: uči nas, da morajo tisti, ki želijo doseči cilje, neprestano moliti. Obstajajo rezultati, ki jih je mogoče doseči le z molitvijo. Soočamo se s sovražniki - skušnjavami, kot so častihlepje, sovraštvo in neurejene strasti. Brez molitve nas bodo ti sovražniki premagali.

Mojzes z dvignjenimi rokami je simbol vernika, ki se zaveda, da je treba z molitvijo priklicati Božjo moč, saj naša pomoč prihaja od Gospoda, ki je ustvaril nebo in zemljo.

2. V današnjem evangeliju nato najdemo priliko, ki nas spodbuja, da je treba vztrajno moliti in se ne naveličati. Z vztrajno molitvijo se uresničuje pravičnost. Prvi lik v priliki je sodnik, katerega naloga je ščititi šibke in nemočne, ne pa biti brez čustev in sočutja. Drugi lik je vdova, simbol nezaščitene osebe, ki je izpostavljena zlorabi. Vdova je utrpela krivico in ni imela drugega sredstva za obrambo, kot da je večkrat in vztrajno nadlegovala sodnika.

Čeprav je sodnik neveren in ne razume trpljenja vdove, ji na koncu pomaga. Ne zato, ker bi njegovo srce postalo bolj občutljivo, ampak ker ne prenese nadlegovanja. Če tako ravna sodnik z zakrknjenim srcem, bo Bog v svojem sočutju še hitreje pomagal do pravice "svojim izvoljenim, ki noč in dan vpijejo k njemu".

Jezus želi s to priliko predstaviti položaj učencev v svetu, ki je še vedno v primežu zla in zaznamovan s smrtjo. Zlorabe in prevare so nepravičnost, storjena proti najrevnejšim. Kaj storiti v teh razmerah? Prilika pravi: neprenehoma molite. Molitev je najboljši način, da ne

obupamo v najtežjih in najbolj dramatičnih trenutkih, ko ne vidimo izhoda, ko se zdi, da je vse proti nam.

Resnična molitev je pogovor z Gospodom – presojanje stvari, dogodkov, ljudi in meril. Skupaj z Njim presoјamo svoje misli, občutke, odzive in načrte ter pri tem uporabljamo Sveto pismo. Z molitvijo lahko prepoznamo pot naprej. Molitev nas spodbuja k sodelovanju pri preobrazbi družbe, da pomagamo graditi Božje kraljestvo, ki je kraljestvo pravičnosti in bratstva.

Ko molimo, ne prosimo le za to, da bo Bog izpolnil to, za kar ga zdaj prosimo, ampak molimo za to, da naša vera ne ugasne in da bomo prav odgovorili na Jezusovo današnje vprašanje: »Toda ali bo Sin človekov, ko pride, našel vero na zemlji?«

3. Molitev je vodilo in moč poslanstva. Danes Cerkev obeležuje 99. Misijonsko nedeljo. Ob tej priložnosti smo posebej povabljeni, da molimo za poslanstvo Cerkve v svetu. Del tega poslanstva smo zlasti z molitvijo, načinom življenja in s pričevanjem o Jezusu ter s finančnimi darovi, ki so namenjeni podpori evangelizacije v mladih Cerkvah in najbolj potrebnih skupnostih.

Že papež Frančišek je za današnji dan molitve in zavzetosti za vesoljno poslanstvo Cerkve napisal poslanico z naslovom Misijonarji upanja med ljudmi, ki »kristjane in Cerkev, skupnost krščenih, spominja na našo temeljno poklicanost, da smo po Kristusovih stopinjah glasniki in graditelji upanja«.

Papež Frančišek nas spominja, da je Jezus, Božji misijonar upanja, v svojem zemeljskem življenju reševal in ozdravil vse od zla in hudobije (prim. Apd 10,38). Ljudem v stiski je vračal upanje v Boga in jih opogumljal, da bi se podali po sledih Gospoda Jezusa, da bi z njim in v njem postali znamenja in glasniki upanja za vse v vsakem kraju in okoliščinah, ki nam jih Bog daje živeti.

Sveti oče vztraja, da moramo nadaljevati to njegovo službo upanja za človeštvo: Spričo nujnosti poslanstva upanja danes so Kristusovi učenci poklicani, da se najprej usposobijo za 'obrnike' upanja in delajo za obnovo raztresenega in nesrečnega človeštva.

Upanje se rojeva, hrani in obnavlja v molitvi. Poslanstvo upanja je mogoče le v molitvi, »še posebej v molitvi ob Božji besedi in še posebej ob psalmih, ki so velika simfonija molitve, katere skladatelj je Sveti Duh,« nas spomni papež v svoji poslanici.

Ko se najprej nahranimo sami, je treba Božjo besedo uporabiti, da bi nahranili druge. Zato sveti Pavel pravi Timoteju: »Oznanjuj besedo, vztrajaj v ugodnih in neugodnih okoliščinah. Prepričaj, grajaj, spodbujaj z vso potrpežljivostjo in poučevanjem.« Beseda namreč ne prinaša le znanja, ampak ima moč, da daje »modrost, ki vodi k odrešenju«.

Ne pozabimo se torej hraniti z Božjo besedo, ki je velik vir modrosti, samospoznanja in upanja, ter moliti za misijonsko delo Cerkve v svetu. S svojo molitvijo bodimo misijonarji upanja.

Ponedeljek, 20. oktober 2025⁶

29. teden med letom – leto I

Rim 4,20-25; Lk 1,68-75; Lk 12,13-21

Današnja berila nas vabijo k razmisleku o pomenu vere in zaupanja v Božjo previdnost. V prvem berilu iz Pisma Rimljanom nam apostol Pavel pravi, da Abraham, naš oče v veri, ni omahoval v svojem zaupanju v Božjo obljubo, tudi ko se je ta zdela nemogoča. Verjel je in to se mu je štelo v pravičnost. Abrahamova vera ni temeljila na lastni moči ali sredstvih, ampak na njegovem zaupanju v Božje obljube. Zaupal je, da bo Bog izpolnil svoje obljube, tudi ko se je zdelo nemogoče. In zaradi svoje vere je bil Abraham opravičen in njegova vera se mu je štela v pravičnost.

V evangeliju nas Jezus uči o nevarnostih pohlepa in materializma. Bogatašu, ki si je nakopičil imetje, Bog reče, da bo to noč od njega terjal njegovo življenje. Jezus nas opozori, da smisel življenja ni v obilju premoženja – zato je tega človeka imenoval bedak. Če bi hotel biti moder, bi moral storiti dve stvari:

- 1) Moral bi biti hvaležen Bogu, da ga je blagoslovil s takšnim obiljem. Namesto tega je vse pripisoval sebi.
- 2) Če bi bil moder, bi se zavedal, da je blagoslovljen zato, da blagoslavlja druge. V svojem načrtu bi upošteval druge, vendar je bil pohlepen.

Zanimivo se je vprašati, zakaj je Jezus povedal to priliko človeku, ki je prišel prosit za njegovo posredovanje v sporu glede dediščine. Jezus ga je s priliko želel pomiriti, da lahko kljub temu, da je bil prevaran, živi zelo dolgo in srečno življenje. Medtem pa je pohlepni brat podoben bogatašu, čigar zemlja je obilno obrodila, vendar v svojem načrtu uživanja ni hotel upoštevati drugih. Če Bog tega pohlepnega brata pokliče nocoj, kaj se bo zgodilo z dediščino, ki jo je zbral?

Ta evangelijski odlomek nas spominja na minljivost zemeljskega življenja. Lahko si nabereмо bogastvo in imetje, vendar nam ne bo prineslo prave sreče ali izpolnitve. Samo Bog nam lahko da pravo srečo in izpolnitev. Kaj je torej temelj vaše vere? Ali se zanašate na svoje moči in sredstva ali zaupate v Božjo previdnost? Ali kopičite zaklade na zemlji ali si prizadevate nabirati zaklade v nebesih?

Jezus namiguje, da pravo bogastvo ni v materialnih dobrinah, ampak v našem odnosu z Bogom. Ko zaupamo v Božjo previdnost, lahko živimo velikodušno in to, kar imamo, sočutno in z ljubeznijo delimo z drugimi. Razmišljajmo o tem, da bi kopičili zaklade v nebesih, kjer jih mol in rja ne uničita. Naj se okrepi naša vera in naj nas vodi Sveti Duh, ko si prizadevamo oznanjati evangelij vsem narodom.

⁶ Premišljevanja od 20. do 23. oktobra je pripravil p. Solomon Patrick Zaku, narodni ravnatelj PMD v Nigeriji.

Torek, 21. oktober 2025

29. teden med letom – leto I

Rim 5,12.15b.17-19.20b-21; Ps 40; Lk 12,35-38

V prvem berilu apostol Pavel izpostavi razliko med Adamovo neposlušnostjo in Jezusovo poslušnostjo. Opisuje, kako je greh Adamove neposlušnosti negativno vplival na človeštvo. Vendar poudarja, da Jezusova poslušnost daleč presega Adamovo neposlušnost. V grškem originalnem besedilu je uporabljena beseda πολλοί - polloi. Ta beseda pomeni »mnogi« ali »množica«, v smislu »vseh«. To pomeni, da sta z Adamovo neposlušnostjo smrt in greh vstopila na svet za vse ljudi. Toda še pomembneje je, da je bilo z Jezusovim življenjem in njegovo poslušnostjo odrešenje podeljeno vsem.

V evangeliju Jezus spodbuja svoje učence in prek njih tudi nas, naj bomo poslušni in budni v pričakovanju drugega prihoda Sina človekovega. Tematiko današnjih beril odkrivamo tudi v globokih mislih znanega francoskega filozofa-teologa Blaisea Pascala. V svojem temeljnem delu Misli predstavi svojo znamenito stavo, v kateri zagovarja obstoj Boga in poziva ljudi, naj živijo, kot da Bog obstaja. Ta filozofski razmislek temelji na ideji, da bo človek prejel večno nagrado, če bo živel, kot da Bog obstaja, in nato zares odkril, da Bog obstaja. Nasprotno pa, če človek zanika obstoj Boga in pozneje odkrije, da je Bog vendarle resničen, ga doleti neskončna kazen.

Ta Pascalova stava ima globoke posledice za naše razumevanje Jezusovega drugega prihoda. V pričakovanju Gospodovega prihoda smo povabljeni, da živimo v stanju pripravljenosti, kot da je drugi prihod pred vrati. S tem izkazujemo svojo vero in zaupanje v Božjo previdnost ter se odpiramo možnosti za večno nagrado. Nasprotno pa, če zanemarimo duhovno pripravo, tvegamo, da se bomo soočili s posledicami svoje nepripravljenosti.

V tem smislu je Pascalova stava jasno povabilo, naj svoje življenje živimo načrtno, s ciljem in z vedno globljim občutkom vere in zaupanja v Boga. Ko krmarimo po zapletenosti človeškega bivanja, nas lahko vodi modrost Pascalove stave, da se vedno zavedamo večnih posledic svojih odločitev.

Sreda, 22. oktober 2025

29. teden med letom – leto I

Rim 6,12-18; Ps 124; Lk 12,39-48

Današnja berila nas vabijo k razmisleku o pomenu zvestobe in odgovornosti v našem krščanskem življenju. Poleg dobro znanega odlomka blagrov so v evangelijih raztreseni tudi posamezni blagri. Enega od njih najdemo v današnjem evangeliju. Jezus pravi: »Blagor tistemu služabniku, ki ga bo gospodar, ko bo prišel, našel, da dela tako«. To je »zvesti in modri« služabnik, ki poskrbi za potrebe članov gospodinjstva, medtem ko je gospodar hiše odsoten. Jezus nas uči, kako pomembno je biti pripravljen in zvest, pri čemer uporabi podobo gospodarja, ki se vrne k svojim služabnikom. Jezus poudari, kako pomembno je biti zvest in odgovoren, ne le zaradi sebe, temveč tudi zaradi drugih. Pravi, da bo zvesti in odgovorni služabnik blagoslovljen, nasprotno pa bo nezvesti služabnik postavljen na zagovor.

Odnos med gospodarjem in sužnjem ni tema, ki bi nam bila danes prijetna. Vendar je bil sestavni del sveta, v katerem je živel Jezus. Ko je Jezus razlagal svoj pogled na človeško življenje, se je opiral na vsakdanje izkušnje ljudi, s katerimi je prihajal v stik. Čeprav se zdi ta družbeni kontekst danes oddaljen od naših izkušenj, njegovo sporočilo ohranja svojo veljavnost za učence vseh časov. Vsi si prizadevamo biti zvesti in modri Gospodovi služabniki. On potrebuje takšnih služabnikov, ljudi, ki jim lahko zaupa, da bodo poskrbeli za potrebe vseh članov njegove družine. Vsi smo služabniki enega Gospoda, kar pomeni, da se nihče od nas ne more postaviti za gospodarja drugih. Nasprotno, naša naloga je, da zvesto in modro skrbimo za potrebe ljudi okoli nas.

Sveti Pavel nas v prvem berilu iz Pisma Rimljanom uči, da je pomembno živeti zvesto in odgovorno. Po besedah svetega Pavla se rodimo kot sužnji greha, toda s krstom, ki nas osvobodi, postanemo sužnji pravičnosti. Da bi bili zvesti in odgovorni, se moramo biti pripravljeni žrtvovati in postaviti potrebe drugih pred svoje potrebe. Pripravljeni moramo biti tvegati in stopiti iz območja udobja, da bi izpolnili svoje poslanstvo kristjanov.

Danes praznujemo god svetega Janeza Pavla II., ki je utelešal podobo odgovornega in zvestega služabnika. Bil je velik papež misijonar, odgovoren in zvest svoji poklicanosti. V življenju je uresničeval smisel in se je v času svojega pontifikata dotaknil življenja mnogih ljudi. Pogosto je zapustil cono udobja in potoval v različne države sveta. Pripravljal se je in bil pripravljen, ko ga je Gospod poklical.

Ob današnjih berilih se lahko vprašamo, ali mi živimo zvesto in odgovorno življenje. Ali smo zvesti svoji poklicanosti kristjanov in ali prevzemamo odgovornost za svoja dejanja? Molimo za milost, da bi bili zvesti in odgovorni, živeli Bogu všečno življenje, in zavzeli pravo mesto kot Gospodovi služabniki.

Četrtek, 23. oktober 2025

29. teden med letom – leto I

Rim 6,19-23; Ps 1; Lk 12,49-53

V današnjem evangeliju Jezus v prisodobi govori o tem, da je prišel vneti zemljo. Pravi: »Prišel sem vreči ogenj na zemljo in kako rad bi, da bi se že razplamtel!« O čem govori? Razumljivo je, da so mnoge ljudi morda presenetile Jezusove besede o požigu zemlje. Kakšen ogenj bi Jezus lahko imel v mislih? Kot vsi vemo, ogenj daje svetlobo in toploto, prečiščuje in čisti; z njim lahko topimo kovine in še več. V svetopisemskih časih je bil ogenj simbolno povezan z Božjo navzočnostjo, delovanjem v svetu in v življenju njegovega ljudstva.

V Stari zavezi je na primer Bog svojo navzočnost izkazoval z ognjem, kot v primeru gorečega grma, ki ni zgorel, ko je Bog govoril Mojzesu (2 Mz 3,2). Podoba ognja lahko simbolizira Božjo slavo (2 Mz 1,4.13), njegovo zaščitno navzočnost (2 Kr 6,17), njegovo svetost (5 Mz 4,24), njegovo pravično sodbo (Zah 13,9), njegovo jezo proti grehu (Iz 66,15-16) in tudi njegovo besedo so primerjali z ognjem (Jer 23,29). Tudi Nova zaveza Svetega Duha primerja z ognjem (Mt 3,11) in njegov prihod je povezan s pojavom plamenov (Apd 2,3).

Današnji evangelij nam pove, da Jezus želi, da bi goreli od njegovi ljubezni in navzočnosti v našem življenju, saj njegov ogenj ljubezni sežge vse nečistoče greha, nas očisti in nas naredi svete. Ljubezen dobi svoj najvišji izraz v njegovem trpljenju in smrti.

Tako nas želi Jezus s tem ognjem ljubezni in navzočnosti spremeniti iz navadnih obiskovalcev cerkve, iz pasivnih opazovalcev v popolnoma predane in dejavne kristjane, pripravljene in odprte, da mu sledimo in ga posnemamo, hkrati pa smo poslušni Bogu in delamo zanj ter celo umremo zanj kot pričevalci v svetu. Prav tako želi, da bi naša življenja postala vidna orodja njegove ljubezni, dobrote, sočutja in odrešenja za ves svet.

Molimo, da bi zaradi Kristusove ljubezni in njegove navzočnosti v našem življenju mislili kot Jezus, z rokami delali kot Jezus, s srcem ljubili kot Jezus, z očmi gledali ljudi v stiski kot Jezus, z usti govorili kot Jezus, in živeli natanko tako kot Jezus. Naj ta ogenj ljubezni vžge v nas gorečnost za poslanstvo.

Petek, 24. oktober 2025⁷

29. teden med letom – leto I

Rim 7,18-25a; Ps 119; Lk 12,54-59

Če bi nas kdo vprašal kje, v kakšnih znamenjih in v kakšnih oblikah je Gospod navzoč med nami, bi verjetno takoj odgovorili: v Božji besedi in v evharistiji. To je vsekakor res, vendar ne pozabimo, da je On Bog časa in zgodovine. Prisoten je v dogodkih, ljudeh, v vsem, kar nas vsak dan obdaja. Ni lahko prepoznati znamenj te Božje navzočnosti, vsekakor je veliko težje, kakor napovedovati vreme. To zahteva veliko ponižnosti, odprtosti Svetemu Duhu in preudarnosti. Prepoznavanje Božjega delovanja v zgodovini in stvarnosti mora vedno potekati v molitvi, skupaj s Svetim Duhom in, kar je zelo pomembno, v Cerkvi! Potrebna je potrditev s strani spovednika, človeka, ki nas spremlja v duhovnem življenju, predstojnikov ... Kdor hoče sam odločati, kaj je Bog in kaj to ni, tvega, da bo postal služenj svojega napuha in bo padel v past tistega duha, ki vedno nasprotuje Bogu.

Danes je petek: dan, ko se spominjamo Jezusovega trpljenja in smrti. Na križu se je zgodil najpomembnejši dogodek za vse človeštvo, največje dejstvo v zgodovini sveta: odrešenje človeštva. Za kristjane je križ jasno znamenje tega dogodka. Sv. Pavel se zato zahvaljuje Bogu, ker ve, da sam ne bi mogel narediti ničesar dobrega. Tisti petek, ko je sonce potemnelo in je tema zagrnila zemljo, je le malo ljudi razumelo ta znamenja. Gospod razkriva skrivnosti svojega kraljestva samo ljudem s preprostim srcem, tistim, ki ne zapletajo stvari, ki Boga razlagajo z matematiko, ampak ga preprosto sprejemajo. Prosimo za preprosto in ponižno srce, ki bo znalo vsak dan prepoznati znamenja Božje navzočnosti.

⁷ Premišljevanja od 24. do 27. oktobra so vzeta iz premišljevanj prejšnjih let.

Sobota, 25. oktober 2025

29. teden med letom – leto I

Rim 8,1-11; Ps 24; Lk 13,1-9

Jezusovo učenje v današnjem evangeliju se naslanja na novico o primeru Galilejcev, ki jih je Pilat ubil, ko so v templju opravljali daritev. Grozno ni le to, da so obsodbo izvedli med zidovi templja, temveč je bila tudi človeška kri pomešana s krvjo žrtvovanih živali. To je za Jude pomenilo veliko pohujšanje in ogorčenje. Ni jasno, zakaj so ljudje to zgodbo povedali Jezusu. Morda zato, ker je bil tudi on Galilejec in so ga želeli posvariti, kot so ga kmalu zatem opozorili na preganjanje Heroda Antipe, ki ga je hotel ubiti. Ali pa so mu na prikrit nizkoten način grozili, ker bi ga v primeru ovadbe rimskemu prokuratorju lahko doletela enaka usoda; ali pa preprosto zaradi želje po govoricah o drugih ljudeh. A v psalmu beremo: Naj bodo osramočeni, tisti, ki se veselijo nesreče drugih (Ps 35, 26).

Toda Jezusov odgovor nas napeljuje na misel, da je v njih prisotno še nekaj hujšega: prikrita obsodba žrtev, kot da so si zaslužile nasilno smrt, in sicer v svetem trenutku Božjega čaščenja; kot da bi bila krutost Rimljanov Božja sodba nad tistimi, ki so bili ubiti. Jezus dogodka ne komentira, ampak iz drže teh, ki mu poročajo o žalostnem dogodku, potegne nauk: nihče ne sme razlagati trpljenja, bolezni in nesreč drugih kot Božjo kazen za storjene grehe. Vsakdo mora obravnavati najprej svoje grehe kot najhujšo nesrečo in si z iskrenim kesanjem prizadevati za spreobrnjenje. Nikomur ni dano, da bi sodil in delil ljudi na 'dobre' in 'slabe'. Samo Gospod pozna vso resnico o naših srcih.

Ko Jezus izve novico, takoj zavrne razlago, da obstaja vzročna povezava med nasilno smrtjo in grehom. Jezus želi poudariti, da nesreče ne kažejo nujno na skriti greh žrtev, ampak so opozorilo, ki nas opominjajo, da lahko smrt vedno potrka na naša vrata, še posebej takrat, ko jo najmanj pričakujemo. Od tod pride spoznanje, da je v vsakem od nas nujno potrebno notranje spreobrnjenje, ki ga je treba sprejeti in ukrepati, preden bo prepozno. Jezus zavrne, da bi imeli te Galilejce, ki jih je pobil Pilat, in onih osemnajst ljudi, ki jih je pokopal stolp v Siloi, za bolj grešne od drugih. Zato pravi, da lahko tiste, ki ga poslušajo, zadene enak konec, če se ne spreobrnejo. Ne pravi, da jih lahko kesanje obvaruje pred smrtjo, ampak da jih spreobrnjenje, duhovno in človeško, pripravi, da se vedri in z mirnim srcem srečajo z Gospodom življenja. Spreobrnjenje nas reši pred večno smrtjo, ne pa pred zemeljsko smrtjo. V ozadju misli, da nasilna smrt razkriva težek greh žrtve, leži podoba Boga, ki ne ustreza Bogu Očetu, ki ga je razodel Jezus. Jezusov Bog ni Bog, ki se maščuje grešnikom, ampak potrpežljiv Bog, ki odpušča in upa, da bo človeštvo naposled spoznalo njegovo noro ljubezen do ljudi. In to spoznanje jim bo prineslo sadove bratske ljubezni in solidarnosti, ki si jih želijo.

To je tudi pogled, ki ga razkriva prilika o gospodarju in njegovi smokvi. Razočaran je, ker je toliko let skrbel in delal, pa ni dobil sadov, ki jih je upravičeno pričakoval. Zato se mož odloči, da bo posekal smokvo, ker noče, da bi še naprej izčrpavala zemljo. Toda vmeša se njegov vinogradnik in posreduje za smokvo, da bi ji podaljšali rok, da bi videli, ali se bodo z ustrezno skrbjo za zemljo in gnojenje stvari spremenile. Zgodba ne pove, kako se je zadeva razpletla.

A izvršitev sodbe je odložena; to odpira pot upanju. Če vidimo sami sebe v podobi smokve, je to dobra novica za nas, da nam je Gospodar veselja podaril in še podaljšuje naš čas življenja, ko lahko mi pustimo Božji milosti, da deluje v nas in rodi svoje sadove miru, veselja, pravičnosti in ljubezni. To je dar, nekakšna druga priložnost, ki ne dopušča napak. Če pa sebe vidimo v podobi vinogradnika, v njem vidimo svojo vlogo priprošnjikov, ki si prizadevajo, da bi ustrezno delali za spreobrnjenje drugih. Samoumevno je, da smo kot cerkvena skupnost poklicani k dvojni zavezi. Neprestano se moramo spreobračati, postajati vedno bolj prosojni za Božjo besedo in poslušni Duhu ljubezni, ki oživlja. Hkrati pa moramo delati za spreobrnjenje sveta, tako da ne zakrivamo usmiljenega in potrpežljivega obličja Boga, Očeta Jezusa Kristusa, katerega prva in edina želja je odreševati in ne obsojati. Izkušnja kaže, da z zaupanjem pridobimo več src: ljudi ne pridobimo za Božjo ljubezen, če jim vzbuja strah in jih plašimo z njihovo nesrečo. Naj ta pedagogika vodi naše misijonsko delovanje, pri tem pa ne zmanjša njeno preroško ostrino in globoko razumevanje človeške narave ter vsebine odrešenja.

Podoba smokve, zasajene v vinogradu, morda nakazuje, da je Božje kraljestvo (vinograd) veliko večje od Izraela ali Jeruzalema, ki ga predstavlja smokva. Jezus, Mesija, Božji vinogradnik, je prišel, da bi v svetem mestu iskal sadove usmiljenja, pravičnosti in zvestobe. To so sadovi, ki so vseč Bogu, sadovi, ki jih pričakuje 'lastnik vinograda'. Toda čas se izteka in že je odločeno, da se smokva poseka, če na njej ne bo sadov. To je tudi pomen prigode o nerodovitni smokvi pri Marku (prim. Mk 13,28) in Mateju (prim. Mt 21,18-22; 24,32), ki jo je Gospod preklel.

V Lukovi pripovedi pa preseneča, da vinogradnik posreduje pri lastniku, da bi ta imel nekaj potrpljenja s svojo smokvo in se tako usmilil Jeruzalema. Kot da to ne bi bilo dovolj, se tudi sam zaveže, da bo storil vse, kar je v njegovi moči, da bo to cenjeno drevo rodilo. Kajti gotovo drži, kar pravi prerok Ezekiel, da Bog nima veselja nad smrtjo krivičnega, marveč da se spreobrne od svoje poti in živi. »Vrnite se, vrnite s svojih hudobnih poti! Zakaj hočete umreti, Izraelova hiša?« (Ez 33,11). Na žalost Jeruzalem ni sprejel poziva k spreobrnjenju. Opozorila niso upoštevali in znamenj niso razumeli. Čas milosti je šel mimo. Toda preden je prišlo do končne pogube Jeruzalema, je sam Jezus, drevo življenja, sprejel, da ga posekajo, da bi izkoreninil korenino vsega zla, v naših srcih pa bi vzklilo novo seme, ki srka poživljajoči tok Svetega Duha.

Nedelja, 26. oktober 2025

30. nedelja med letom – leto C

Sir 35,15-17.20-22; Ps 34; 2Tim 4,6-8.16-18; Lk 18,9-14

Peta Mojzesova knjiga opozarja, da »Bog ne gleda na osebo in ne sprejema podkupnine« (5 Mz 10,17). Ljudje pa si izbirajo prijateljstva na podlagi družbenih, rasnih ali ideoloških predsodkov. Ta nauk je Jezus pogosto uporabil v svojem oznanjevanju, apostoli in evangelisti pa so ga zapisali v svojih spisih in ga širili. Bog v svojem neskončnem usmiljenju nikoli ne odreče srečanja vsem tistim, ki se zavedajo svojih napak in slabosti ter iščejo njegovo pomoč in odpuščanje. Po drugi strani pa pusti ošabne, da zmedeno tavajo v ponosnih mislih svojega srca.

Prilika o cestninarju in farizeju, ki jo je povedal Jezus, kaže njegov način gledanja na ljudi. Razkriva pravi Božji pogled, ki ne sodi po videzu ali celo po predsodkih, ampak po tem, kar vidi v globini človeškega srca, pri čemer razlikuje vzgibe dejanj in molitve.

Izjavo modrega Siraha, da Bog ne gleda na slavo osebe, srečamo tudi na ustnicah Jezusovih nasprotnikov. Ne glede na to, kako zelo so kovali zarote proti njemu, so morali javno priznati njegovo popolno moralno integriteto: »Učitelj, vemo, da prav govoriš in učiš. Ne gledaš na osebo, ampak v resnici učiš Božjo pot.« (Lk 20,21; prim. Mt 22,16). Jezus je vedno znova pristopal k ponižnim, izključenim in odrinjenim na rob družbe, ki so jih imeli za grešnike (prostitutke in cestninarji) ali za nečiste in preklete (npr. gobavci). V vseh njegovih dejanjih je vidno, kako je rušil verske, družbene ali rasne predsodke. Jezus prisluhne ponižni prošnji rimskega stotnika in gre v njegovo hišo, da bi ozdravil njegovega služabnika. Na svojih neštetih potovanjih kot potujoči pridigar obišče območje Samarijanov in jih pogosto pohvali. Odpravi se na poganska ozemlja in pride do regije Tira, kjer ozdravi hčerko sirske-feničanske ženske. Na drugi strani Tiberijskega jezera se odpravi v pogansko Deseteromestje in ozdravi ljudi, ki trpijo za različnimi boleznimi. Pogosto je hodil preko Galilejskega jezera, kar kaže Jezusovo oblast nad simbolnim pomenom morja: zmore umiriti njegovo grozečo moč in hoditi nad njegovim breznom. Grozljivo morje, negativni simbol, nima več funkcije ločevanja, ampak postane most in preko Jezusa doseže spravo obeh strani: judovske in poganske.

V shodnici v Nazaretu je Jezus predstavil program svojega služenja in izzval svoje poslušalce glede vloge Izraela v primerjavi z drugimi narodi, ki so prav tako izvoljeni. Prisotni so se burno odzvali in obsodili njegovo izjavo o izpolnitvi prerokb. Primera Elija, ki je bil poslan k feničanski vdovi, in Elizeja, ki je ozdravil sirskega gobavca Naamana, sta zadostovala, da je pokazal, da Bog ne daje prednosti posebnim izbrancem, ampak so v njegovih očeh vsi dragoceni. Kot pravi psalmist: Gospod je dober do vseh, njegova nežnost zajema vsa bitja. Blizu je vsem, ki ga iskreno kličejo. Psalmist ne omenja nobene posebne rase ali narodnosti, niti države ali barve kože. Če Božja ljubezen prežema vsa bitja, je to zato, ker so vsa njegova stvaritev, zato je njegova ljubezen vesoljna, skrbi za vse ljudi, brez izključevanja.

Izvolitev Izraela in njegova posebna zaveza z Bogom ima poslanstvo v korist vseh ljudstev. Priča namreč o navzočnosti živega Boga v zgodovini kot osvoboditelja zatiranih in rešitelja človeka v vsej njegovi resničnosti. Prerok Izaija pravi: »Jaz, Gospod, sem te poklical v pravičnosti in te prijel za roko, varujem te in te postavljam za zavezo ljudstvu in za luč narodom, da odpreš slepe oči in izpelješ jetnike iz zapora, iz ječe tiste, ki sedijo v temi.« (Iz 42,6-7).

Cestinar in farizej sta šla v tempelj, da bi molila, in se tako za nekaj trenutkov znajdeta na istem svetu kraju. Toda način, na katerega vsak od njiju izpolni to namero, odloča o njuni usodi in končnem duhovnem stanju. Cestinar je bil ponižen in iskren, ko je priznal svojo nevrednost in greh ter prosil Boga za odpuščanje. Domov se vrne kot boljši človek, notranje spremenjen in spravljen: zaradi njegove iskrene molitve mu Bog ni odrekel svoje milosti. Tu se pokaže, da »kdor se povišuje, bo ponižan in kdor se ponižuje, bo povišan« (Lk 18,14b).

Nasprotno pa farizej ostaja ujetnik v stolpu svojega duhovnega ponosa. Preveč se zaveda svojih pobožnih del in odličnosti svojega družbeno-verskega položaja, zato verjame, da je boljši in vzvišen nad vse druge, postavlja ovire med seboj in drugimi, jih žali in prezira. Njegova drža razkriva vzvišenost njegovega srca in od znotraj spodkopava njegovo navidezno krepost.

Končno človek ne hodi pred Boga v svetišče, da bi se poveličeval in samovšečno občudoval samega sebe, pri tem pa zviška gledal na druge. Pred Bogom stojimo, da bi se srečali z ljubeznijo in bi se v Njem srečali z drugimi. V tem smislu je molitev zrenje Gospoda, poveličevanje čudežev, ki jih njegova milost vsak dan dela v človeški krhkosti, in praznovanje njegovega neutrudnega usmiljenja, ki dviga tistega, ki je padel in želi ponovno vstati.

Ko poslušamo to priliko, nas seveda mika, da bi se postavili na mesto cestnarja samo zato, ker ima pozitivno vlogo. A to je lahko znamenje goljufige človeške zamisli, da si lahko prikrojimo vest. Ta prilika pa nas vabi k iskrenemu pogledu v svojo notranjost, da bi odstranili vso samozadostnost in prezir do drugih ter bi tako ponovno odkrili preprosto, ponižno in bratsko srce, ki ima usmiljen in upajoč pogled nase in na druge. V zvezi s tem se moramo pogosto vprašati o svoji molitvi. Kaj nam razkriva o globini in kakovosti našega srca? Kaj nam razkriva o nas samih, o našem odnosu do drugih, o tem, kako jih spontano doživljamo v odnosu do nas? Kaj nam razkriva o našem odnosu do Boga in njegovega odrešenja?

Papež Frančišek je nenehno spominjal na osrednjo vlogo molitve v življenju Cerkve in njenega poslanstva. Molitev je duša poslanstva: kot bi hotel reči, da je spoznanje resnice, ki osvobaja odvisno od osebnega srečanja s Kristusom, pravičnega odnosa do sebe in do sveta v luči Svetega Duha. Kristusovi učenci misijonarji v molitveni drži vedno priznajo, da so najprej sami potrebni odrešenja, ki ga oznanjajo in v zakramentih posredujejo drugim. Poslanstva evangelizacije, ki je zaupano Cerkvi, gotovo ne moremo opravljati, če do drugih zavzamemo držo premoči v prepričanju o svoji moralni in verski vzvišenosti. Namesto tega so misijoni ponižno ponujanje Kristusovega prijateljstva z neskončnim spoštovanjem do verske svobode ljudi, njihovih kultur in zgodovine. Resnična ponižnost nikoli ni odsotnost resnice. Nasprotno, je učinkovita resnica, ki sodi, odpušča in rešuje, najprej tiste, ki oznanjajo in tudi njihove sogovornike.

Ponedeljek, 27. oktober 2025

30. teden med letom – leto I

Rim 8,12-17; Ps 68; Lk 13,10-17

V današnjem evangeliju smo slišali veliko dramo ženske, ki je bila bolna osemnajst let. Njeno trpljenje je bilo dvojno, ne samo telesno, ampak tudi duhovno. Bila je sužnja duha nemoči, ki jo je vklenil in jo upognil k tlom. Namesto Božjega Duha je bil v njej duh njega, ki skuša na vsak način uničiti v nas podobo in podobnost z Bogom. Zaradi tega uboga žena ni mogla biti vzravnana, gledati proti nebu. Osredotočena je bila sama nase in na posvetne stvari. Svoboda je samo v Božjem Duhu. Samo on nas lahko osvobodi strahu, stiske in duhovne potrtosti. Samo Sveti Duh omogoči, da v nebo gledamo z veseljem in svobodo Božjega otroka.

Jezus je ženo osvobodil njenega duha nemoči in ji vrnil dostojanstvo. Vendar dobro, ki je bilo storjeno, ni ugajalo vsem. Hladna pravila postave so hotela prevladati nad človeško in naravno držo srca, ki hoče pomagati bližnjemu. Jezus se ni pustil zaplesti v razpravo. S preprostimi dokazi je pokazal njihovo hinavščino in njegove besede so tiste, ki so godrnjali, dosegle tako močno, da jih je postalo sram. Učenec-misijonar je tisti, ki gleda v nebo, se osredotoča na Boga in ne na samega sebe, ter je z njegovo milostjo sposoben ljudem pokazati resnico evangelija, za katerega pričuje z umirjenim govorom. Učenec-misijonar ne pozabi na svoje dostojanstvo Božjega otroka in skuša tudi druge spomniti nanj in jim ga vrniti. Danes je v svetu veliko ljudi, ki so sužnji svoje sebičnosti, želje po moči, imetju, denarju. Pozabili so, kdo so, in mislijo samo na to, kar imajo. Naša naloga je, da jim prinesemo Duha Božjega evangelija. Ne gre za lahko nalogo, vendar nismo sami. Ob nas je On, po katerem kličemo k Bogu: »Abbà, Oče!«

Torek, 28. oktober 2025⁸

30. teden med letom – leto I

Sveta Simon in Juda Tadej, apostola

Ef 2,19-22; Ps 19; Lk 6,12-16

Z upanjem gradimo Božjo hišo, po eno krivo opeko naenkrat!

Na praznik svetih Simona in Jude Tadeja današnja berila kažejo čudovito sliko tega, k čemur smo poklicani, ne kot izolirani posamezniki, ampak kot živa, dihajoča skupnost, zgrajena na temelju vere. Kot vesolje tiho oznanja Božjo slavo, smo tudi mi poklicani, da naša življenja govorijo o njegovi ljubezni, ne le znotraj zidov naše cerkve, ampak v vsakem kotičku našega življenja, kjer pridemo v stik s tistimi, ki še niso slišali vesele novice.

Ozrimo se na Lukov evangelij, kjer Jezus po noči, ki jo je preživel v molitvi, ki je vir njegovega poslanstva, izbere svojih dvanajst apostolov, med katerimi sta tudi Simon in Juda. To dejanje poudarja temeljno resnico, da je poslanstvo občestvo.

Pomembno je poudariti, da dvanajsteri apostoli niso bili popolni ljudje: bili so ribiči, cestnarji, posamezniki z različnimi ozadji in verjetno tudi različnimi mnenji. Vendar je Jezus v njih videl možnost, da postanejo stebri njegove nove skupnosti, skupnosti, ki bo njegovo sporočilo ljubezni in odrešenja ponesla do konca sveta.

To nas pripelje do misijonarskih učencev, poklicanih in poslanih, da bi delili veselo novico, a ne kot popolni pridigarji, temveč tako, da so pristni, da izkazujejo ljubezen in prijaznost. Nismo poslani sami. Smo del večje skupnosti, Kristusovega telesa, in naše poslanstvo krepi in vzdržuje naše občestvo z Bogom ter drugega z drugim. Naše župnije, mala krščanska občestva in družine: to so življenjske mreže, v katerih se medsebojno podpiramo in spodbujamo pri našem skupnem poslanstvu. Skupaj napredujemo in pričujemo o Božji ljubezni s svojimi besedami in dejanji, skupno molitvijo in medsebojno podporo.

Sprejmimo torej svojo vlogo živih kamnov in se zgledujmo po svetnih Simonu in Judu, ki sta delila Božjo ljubezen na edinstvene načine, podpirala drug drugega v občestvu in vedno z veseljem upanjem, da Bog gradi nekaj lepega. Ne pozabimo, da je vsako dejanje dobrote, vsaka beseda spodbude, vsako prizadevanje za gradnjo pravičnosti in miru opeka v Božji hiši, pričevanje o upanju, ki je v nas. Pojdimo naprej, navdihnjeni z Jezusovim zgledom in opolnomočeni s Svetim Duhom, da bomo misijonarski učenci, ki s svojim življenjem v občestvu vsem prinašamo Kristusovo luč in neomajno upanje evangelija.

⁸ Premišljevanja od 28. do 31. oktobra je pripravil p. Bonaventure S. M. Luchidio, narodni ravnatelj PMD v Keniji.

Sreda, 29. oktobre 2025

30. teden med letom – leto I

Rim 8,26-30; Ps 13; Lk 13,22-30

Misijonarji upanja med ljudmi

Bratje in sestre, ljubljeni Božji otroci, ozrite se okoli sebe. Poglejte obraze, polne upanja, hrepenenja in tihe moči, ki nas vsak dan pelje naprej. Začutite utrip svojega srca, ritem življenja, ki vam je bil dan kot dragocen dar. Danes stojimo v prisotnosti čudeža in gledamo v brezmejno srce našega Stvarnika. Naj besede, ki smo jih pravkar slišali v dnevni berilih, ne zvenijo le v naših ušesih, ampak naj zazvenijo v globinah našega bitja in prebudijo občutek čudenja, ki bo za vedno spremenil naš pogled na svet in naše mesto v okviru jubilejnega leta upanja, v katerem smo povabljeni biti misijonarji upanja.

V tem jubilejnem letu upanja ti vzdih dobijo novo razsežnost. Niso le odmev naših osebnih bojov, temveč izražajo tudi skupno hrepenenje človeštva po ozdravitvi, spravi in izpolnitvi Božjih obljub. Danes smo povabljeni, da pozorneje prisluhnemo temu notranjemu glasu, šepetu Duha, ki nas vodi k večjemu upanju, h globljemu razumevanju Božje volje za naša življenja in za naš svet. To leto nas opominja, da tudi takrat, ko se počutimo brez glasu spričo nepremagljivih izzivov, Duh upanja posreduje za nas in prinaša naše najgloblje želje k Božjemu srcu.

Lukov evangelij nas vabi k »prizadevanju«, naj ne bomo samozadostni in naj tega leta milosti ne jemljemo za samoumevno. Opominja nas, da upanje ni pasivno čakanje, ampak dejavno sodelovanje z Božjo voljo. Povabljeni smo, da ovrednotimo svoje življenje in se prepričamo, da resnično hodimo po poti pravice, ljubezni in pravičnosti. Na »ozka vrata« lahko gledamo kot na osredotočen napor, ki je potreben, da sprejmemo preoblikovalno moč tega jubileja, da opustimo stare navade in sprejmemo nove možnosti, ki nam jih ponuja Bog.

Naj se občudovanje današnjih beril globoko naseli v nas. Naj nas neizrekljivi vzdih Duha spomnijo na Božjo navzočnost. Psalmistovo potovanje od obupa do veselja naj v vas vzbudi zaupanje v Božjo neomajno ljubezen. In naj nas Jezusova vizija vesoljnega kraljestva za vse navdihne, da si z vsem svojim bitjem prizadevamo vstopiti skozi ozka vrata, s srcem odprtim za vse, zavedajoč se, da so v Božjem kraljestvu zadnji zares lahko prvi.

Četrtek, 30. oktober 2025

30. teden med letom – leto I

Rim 8,31b-39; Ps 109; Lk 13,31-35

Odporno srce

Pavel v pismu Rimljanom postavlja pomembno vprašanje: »Kaj bomo torej rekli k vsemu temu? Če je Bog za nas, kdo je zoper nas?« (Rim 8,31). Za trenutek premislite o tem. Ob neusmiljenih življenjskih izzivih in šepetanju dvomov, v žgoči izdaji in ob strahu pred neznanim nas Pavel spomni na temeljno resnico: Bog je na naši strani. On, ki ni prizanesel svojemu lastnemu Sinu, ampak ga je dal za nas vse, kako nam ne bo tudi milostno vsega podaril? Morda se nekateri od nas danes počutijo kot psalmist, ki joka v tesnobi; so ranjeni, zanemarjeni, zapuščeni, pozabljeni, odrinjeni na rob družbe, nekateri pa v življenju nosijo težka finančna in gospodarska bremena.

Da, res je! Tudi Jezus se je soočal s podobnimi izzivi in bolečino, kot nam pripoveduje današnji Lukov evangelij. Kljub temu psalmist naredi lep korak, ko pravi: » Močno bom slavil Gospoda, sredi množice ga bom hvalil; zakaj stal je na desni ubožcu, da bi ga rešil njegovih tožnikov« (Ps 109). Psalmist in Jezus nas tudi v globinah obupa opominjata na neomajno Božjo ljubezen in moč. Srečamo se z globokim hrepenenjem zaljubljenega srca, ki naleti na odpor, kar je pretresljiv opomin, da tudi Božja ljubezen ne more prodreti s silo.

Osrednje današnje sporočilo je prehod iz obupa v veselje, iz dvoma v gotovost. Ne glede na to, kakšen je naš položaj v življenju, s kakšnimi izzivi se soočamo, kakšni dvomi nam zamegljujejo misli, se spomnimo Pavlove jasne izjave: »Prepričan sem, da nas ne smrt ne življenje ne angeli ne poglavarstva ne sedanost ne prihodnost ne moči ne visokost ne globokost ne kaka druga stvar ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni, ki je v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.« (Rim 8,38-39). Dovolimo, da se nam te besede usedejo globoko v dušo. Naj bodo sidro v nevihtah življenja. Spoznajmo, da nas Božja ljubezen obdaja, varuje in nam daje moč tudi takrat, ko se počutimo najbolj osamljene in ranljive. Kot kokoš, ki varuje svoja piščeta, si Bog želi naše dobro ter nam ponuja tolažbo in moč.

Obrnimo se torej k Jezusu, ki ima trdno srce polno ljubezni. Izročimo svoje skrbi in radosti, svoje zmage in neuspehe Njemu, ki je že vse premagal. Zaupajmo v njegovo nezmotljivo navzočnost in dovolimo, da njegova ljubezen postane vodilna sila našega življenja. Kajti v njegovi ljubezni najdemo pravo moč, trajno upanje in večni mir.

Petek, 31. oktober 2025

30. teden med letom – leto I

Rim 9,1-5; Ps 147; Lk 14,1-6

Poklicani v poslanstvo

Sveti Pavel v pismu Rimljanom izraža globoko žalost in nenehno tesnobo v svojem srcu glede svojega ljudstva, Izraelcev. Pripoveduje o neizmernih darovih, ki so jim bili podeljeni: posinovljenje in Božja slava, zaveze, postava, bogoslužje in obljube. Kljub vsemu temu mnogi niso prepoznali Mesije, Jezusa Kristusa, ki je izhajal iz njihovega rodu.

Pavlova žalost je otipljiva. To je žalost, ki ne izvira iz obsojanja, temveč iz globoke ljubezni in goreče želje po njihovi odrešitvi. Ta odlomek nas opominja, da poslanstvo ni pisarniška in odtujena naloga. Rodi se iz srca, ki mu je zelo mar, iz srca, ki ga boli za tiste, ki se še niso srečali s Kristusovo preobražujočo ljubeznijo. Kliče nas, da pogledamo onkraj svoje cone udobja in začutimo duhovno lakoto bližnjih in daljnih ljudi okoli nas.

Evangelij po Luku pa govori o človeku, ki trpi za vodenico in ga Jezus sreča na soboto. Verski voditelji ga pozorno opazujejo in mu želijo dokazati krivdo. Jezus pa s svojim značilnim sočutjem in modrostjo postavi preprosto, a globoko vprašanje: "Ali je dovoljeno v soboto ozdravljati ali ne?" Njihov molk je zgovoren. Jezus nato ozdravi človeka in pokaže, da dejanja usmiljenja in sočutja presegajo tudi najstrožje razlage postave. To nas opominja, da misijonarji upanja vsak dan rušijo ovire brezbrčnosti in legalizma ter prinašajo ozdravljenje in celovitost.

Klic, da smo misijonarji upanja, ne pomeni le oznanjevali velike teološke resnice, ampak da na oprijemljiv način utelešamo Kristusovo ljubezen. Gre za to, da vidimo trpljenje bližnjega in se odzovemo s sočutjem, tudi če je to neprijetno.

Ko zaključujemo ta misijonski mesec, vzemimo v svojih srcih s seboj ta razmišljanja. Vsi smo poklicani, da smo misijonarji upanja. To ni naloga le za duhovnike, redovnice ali tiste, ki potujejo v oddaljene dežele. To je poklicanost vsakega kristjana.

Naj ta maša prenovi v nas zavest, da bomo misijonarji upanja med vsemi ljudmi. Naj naše besede in dejanja odražajo Kristusovo ljubezen in sočutje. Bodimo nosilci luči v temi in ponudimo razlog upanja svetu, ki ga nujno potrebuje.

Naj nas Gospod blagoslovi in okrepi v našem poslanstvu.